Türkiye ve
Türkiye Kürdistanı
Sol Birliği'nin
aylık yayın organı

1 Temmuz 1986
Yıl 2, Sayı 15
Fiyatı 1,- DM

SOL BİRLİK

"İşçiyiz
haklıyız
işçiyiz
güçlüyüz"

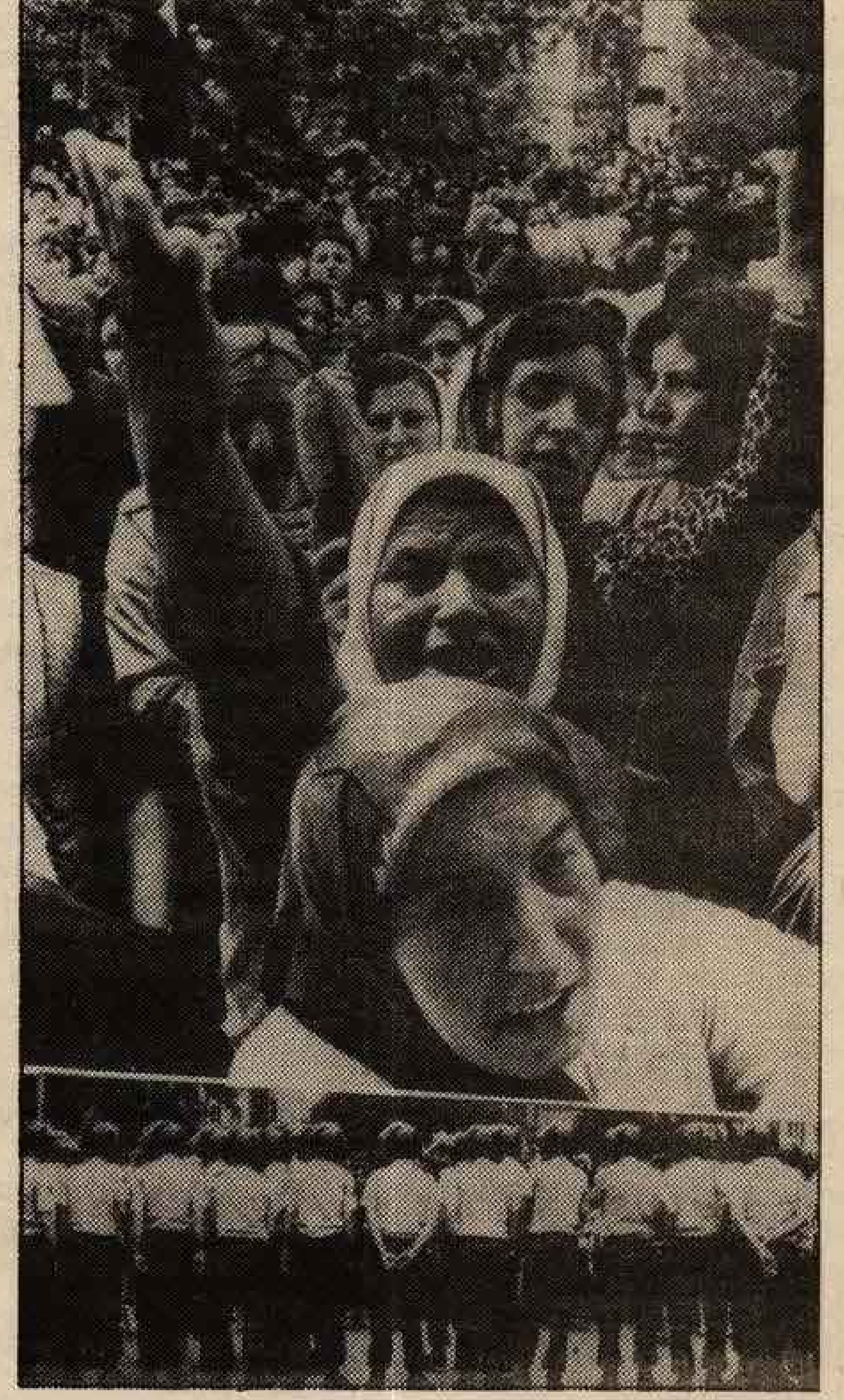
Eskişehir mitinginde işçi sınıfı demokrasi mücadelesine güç, diktatörlüğe korku verdi

Türk-İş'in 22 Haziran günü Eskişehir'de düzenlediği yürüyüş ve mitinge onbinlerce işçi katıldı. Eyleme katılan kadın işçilerin sayısındaki belirgin artış, bu mitingle birlikte ortaya çıkan yeni ve önemli bir unsur olarak dikkatleri çekti. "Hükümet ve parlamentoyu uyarmak için" eylem alanına inen işçiler, hep bir ağızdan "ekmek, barış, özgürlük", "hükümet istifa", "işçiler el ele, genel greve", "şartlı greve hayır", "işçiyiz, güçlüyüz", "hak verilmez, alınır" sloganlarını haykırdılar.

40 binin üzerinde işçinin katıldığı Eskişehir yürüyüş ve mitingi, bir bölüm tekelci basın tarafından "beklenilenin üzerinde bir katılım" olarak

Devamı 7. sayfada

Baskılara boyun eğmediler haklarını için birlik olup direndiler

Geri Adım Atmamak

Türk-İş'in Eskişehir mitinginde, işçi sınıfı gücünü dosta ve düşmana bir kez daha gösterdi. Demokrasi mücadelesinde temel bir unsur olduğunu ortaya koyan işçi hareketi, demokrasi ve hakları için demeçlerle, kuru sıkı nutuklarla değil eylemiyle konuştuğunu, ayrı bir güç olarak sesini herkese dinletebildiğini bir kez daha kanıtladı. Bu diktatörlüğe karşı olan herkes için, demokrasiyi kazanmak isteyen her kesim için ciddi bir kazanımdır. Çünkü işçi hareketi her türlü baskıya rağmen eylemli olarak direnebilmekte ve diktatörlüğün yıkılabilir olduğunu göstermektedir.

Zetip İplik Fabrikası'nda hakkını arayan işçileri gözaltına alan, kıyafetini beğenmediği için kız öğrenciyi tartaklayan, pazarının kaldırılmasına direnen esnafın, halkın karşısına dikilen grev yerlerinden ve üniversite önlerinden ayrılmayan diktatörlüğün polisi; tüm baskı, yıldırma, caydırma, provakasyon girişimlerine rağmen Eskişehir mitinginde işçileri engelleyemedi, korkutamadı, bastıramadı.

Diktatörlük, işçilerin, emekçilerin, gençlerin kadınların düşmanı olduğunu; her hak arama eyleminde uyguladığı baskı ve zorbalıkla açığa vuruyor. Her hak arama eylemi de diktatörlüğü biraz daha yıpratıyor ve yalıtlıyor. Ancak Eskişehir mitinginde bir adım ötede bir gelişme vardı. Bu eyleminde işçi sınıfı, diktatörlüğün mezarını kazacak en kararlı güç olduğunu gösterdi. Işçiler kendi hak ve özgürlükleri için mücadelede demokrasi istemini dile getirdikleri Izmir mitingindeki çizgilerinden geri adım atmadılar. Kelle avcısı gibi dolaşan helikopter, kadın işçilerin çantasındaki ruja dahi elkoyan, TRT kameramanını dövüp **"sendikacı sandım"** diyen polis, yani diktatörlüğün tüm araçları ile sürdürdüğü saldırısına işçiler, **"Hükümet istifa"**, **"İşçiyiz güçlüyüz"**, **"Hak verilmez alınır"** diye yanıt verdiler.

İşçi hareketi gerçekleştirdiği eylemleriyle, kendi dışındaki tüm demokrasi güçlerine, diktatörlüğe karşı nasıl mücadele edileceğini gösterdi. Diğer demokrasi güçlerine daha aktif eyleme geçmeleri için güven verdi.

Şimdi, duraksamayan, birliğini giderek güçlendiren ve aktifleşen bir işçi hareketi, tüm öteki diktatörlük karşıtı güçlere daha çok cesaret verecektir. Işçiler etkili eylemlerini ortaya koydukça; bir yandan diktatörlük sıkışacak, diğer yandan demokrasi güçlerinin mücadele azmi artacaktır. Kendi yollarından, tüm halkın hak ve özgürlüklerini savunmaya devam eden işçiler, demokrasi isteyen tüm güçlerle birlikte sonuç alacaktır. İşçi hareketinin mitingleri, gittikce yükselen sesleri bu sonuç alıcı yolun köşe taşlarıdır.

SOL BİRLİK

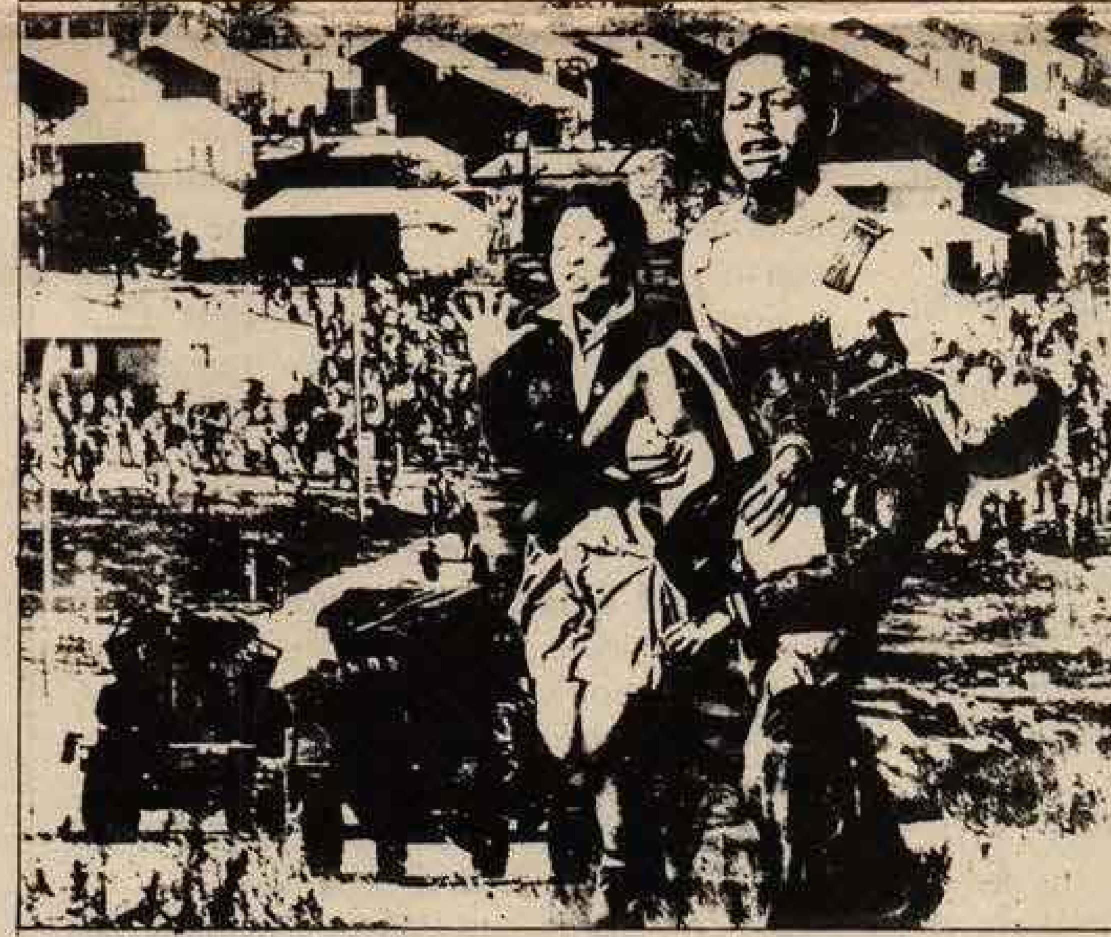
65 bin imzaya soruşturma

Diktatörlüğün gözdağı çabaları boşunadır

Hükümetin hazırladığı **"Kıdem Tazminatı Fonu"** yasa tasarısına karşı çıkmak amacıyla İstanbul'da 65 bin işçinin imzaladığı ve Meclis Başkanlığı'na hitaben kaleme alınan dilekçe, bekleneceği üzere rejimi telaşlandırdı. Diktatörlük, şimdi gözdağı vermeye çalışıyor. Daha önce aydınlar dilekçesinde olduğu gibi, bu kez de dilekçeyi imzaya açan sendikacılar hakkında suç duyurusunda bulundu ve soruşturma açıldı. Gözaltına alınan dört sendikacının daha sonra evleri arandı ve bir kaç sol yayına **"suç unsuru"** diye el konuldu.

12 Eylül'den bu yana işçi

Devamı 7. sayfada

SOWETO'nun 10. yılında

Irkcı rejime karşı özgürlük savaşı daha da yükseliyor

Güney Afrika'da on yıl önce, 1976'da, ırkçı rejimin Boer dili Afrikaan'ı siyah gençlere zorla resmi okul dili olarak kabul ettirme girişimine karşı sergilenen direniş, yüzleroe gencin katledilmesiyle sonuçlanmıştı. O gün Soweto, Guguletu, Mannenburg ve diğer kentlerde katledilenlerin anısına, her yıl ırkçı rejimin yeni katliamlarına göğüs germek pahasına törenler düzenlendi. Soweto'da on yıl önce yaratılan, Güney Afrika halkının özgürlük ve bağımsızlık savaşımının bu şanlı sayfası, bu yıl her zamankinden daha güçlü gösterilerle anıldı.

Yazısı 6. sayfada

- **Köfte ekmeği bize çok görüyorlar. Özal istifa !**
- Fakülte girişinden polis kaldırılsın !
- **Pazar ekmeğimiz ve namusumuz. Pazar hakkımızı söke söke alırız !**

Haziran ayı içinde İstanbul ve İzmir'de işçilerin, esnafın, kadınların, gençlerin sürdürdükleri hak arama ve protesto eylemleri, halkın, faşist rejimin baskılarına ve uygulamalarına karşı boyun eğip beklemek yerine, birlikte mücadele etmeyi yeğlediğini gösterdi.

İstanbul Çarşamba Pazarı'nın Fatih Belediyesi tarafından kaldırılmak istenmesine

Devamı 7. sayfada

Yedi sosyalist ülkenin barış taarruzu dünya kamuoyundan geniş destek gördü

Varşova Antlaşması üyesi 7 sosyalist ülke, NATO üyesi devletlere ve tüm Avrupa ülkelerine, Avrupa'daki silahlı kuvvetlerde ve konvansiyonel silahlarda önemli bir indirime gidilmesi çağrısında bulundu.

Varşova Antlaşması Örgütü Politik Danışma Komitesi'nin Budapeşte'de yapılan iki günlük toplantısından sonra yapılan ortak açıklama ve çağrıda, 21. yüzyıla savaşsız ve silahsız bir dünya ile girilmesini sağlamak için Avrupa ve tüm dünya ülkeleriyle yapıcı işbirliğine hazır oldukları; 7 sosyalist ülke tarafından bir kez daha belirtildi.

Yazısı 5. sayfada

Batı Avrupa'daki demokratik örgütlerin kampanyası sona erdi

Diktatörlüğe karşı birlikte mücadele sürecektir

Yazısı 5. sayfada

Türkeş'in "En Alttakiler"e saldırısı

Yazısı 2. sayfada

İtirafcı MHP'liler faşist Türkeş'i telaşlandırdı

MHP davasında yöneticilerden tutuklu kalmadı. Son olarak Türkeş'in de serbest bırakılmasıyla bu dava sürünceme-unutturulma aşamasına girdi. Türkeş de bir süreden beri yeniden basında kendini göstermeye, demeçler vermeye başladı. Nevar ki, faşist militanların çeşitli nedenlerle çeşitli yayın organlarına yaptıkları somut açıklamalar gözleri bir kere daha Türkeş'e ve MHP davasına çevirdi. Olaylar, isimler, yerler belirtilerek yapılan bu ayrıntılı açıklamalar MHP ve onunla ilgili kuruluşların açık birer cinayet şebekesi olduklarını ortaya koyuyordu. Bu açıklamaları kısaca özetleyecek olursak;

Cengizhan Cengiz karate hocası ve bir MHP militanı. Yeni Gündem dergisine yaptığı açıklamalarda önce Istanbul Edirnekapı yurdunda gençlere nasıl karate eğitimi yaptırdığını anlatıyor. Sonra faşist katillerden Enver Tortaş ve Ülkü Ocakları Başkanı Mustafa Verkaya ile tanışıyor. Bundan sonra özel eğitime geçiyorlar. Karate kursunda başarılı olan gençler silah kullanmayı, bomba yapmayı, eyleme nasıl girilip kaçılacağını öğreniyorlar.

Cengizhan Cengiz ilk silahlı eylemini Enver Tortaş'la birlikte Istanbul Devrimci Orta Öğrenim Derneği Başkanı Ibrahim Yırık'ı ayağından yaralayarak yapıyor. Sonra ilerici öğrencilerin kaldıkları yurtların basılmasına, Beyazıt'ta haraç alırken Yugoslav bir turist çocuğun öldürülmesine karışıyor. Tüm olaylarda polisle nasıl işbirliği içinde olduklarını, eylemden sonra faşistlerin elindeki Edirnekapı yurdunda nasıl saklandıklarını anlatıyor.

Ikinci açıklama cinayet nedeniyle askeri mahkemede yargılanan Tevfik Nurullah Ağansoy'un. Ağansoy toplam 303 sayfalık açıklamasında MHP ve Ülkü Ocaklarıyla olan ilişkisini kuşkuya yer bırakmayacak kadar açık anlatırken; kamuoyunu sarsan cinayetlerin ardındaki MHP parmağını da şöyle açıklıyordu:

"Devlet kademesinde çalışan kamu görevlilerinden tutun da, kapıcılara kadar herkesin istihbaratı yapılmış ve tüm solcular belirlenmiştir. Yüksekokullardaki Marksist hocalar, dekan ve profesörler, Il Başkanı (Ülkücü Gençlik Derneği) Recep Öztürk döneminde itinayla fişlenerek, bunlardan Cavit Orhan Tütengil, Ümit Yaşar Doğanay, Bedri Karafakioğlu öldürülmüştür."

MHP davasına bakan birçok mahkeme, Türkiye'nin en değerli aydınları arasında yer alan bu kişilere (ve isimleri belirtilmeyen diğerlerine) sıkılan kurşunların arkasındaki eli her ne hikmetse bugüne kadar ortaya çıkartamamışlardır.

Son olarak Çorum olaylarından yargılanan faşist yönetici Seydi Esenyel'in itirafları ise, resmi açıklamalara göre 58 kişinin gerçekte ise daha fazlasının öldüğü bu olaylardaki faşist canavarlık ve provokasyonu açığa çıkardı.

Seydi Esenyel, mahkeme dosyasında sık sık geçen "8 Alevi yurttaşın rehin alınması ve ardından da öldürülmesinde" emri kendisinin verdiğini açıklıyordu. Seydi Esenyel olayları kışkırtmak amacıyla nasıl bir provokasyon düzenlediklerini de açıklıyordu: Çorum'un Milönü semtindeki Alaaddin Camii'nin "Aleviler tarafından bombalandığı" haberi şehire yayılır. Tarih 4 Temmuz 1980'dir ve ardından hemen faşist militanlar harekete geçerler. Sadece Seydi Esenyel Alevi yurttaşlara ait 30'dan fazla ev ve işyerini tahrip ettirir. Birisi kadın 8 de rehine alırlar. Rehineler tarlalarda kurşuna dizilir. Akşam karanlığında birlikte getirilen köylülere cesetler canlıymış gibi dik oturtularak bir kere daha ateş ettirilir. Böylece de tehditin yanısıra köylüler de "cinayete ortak edilerek" uzun süre konuşmamaları sağlanır.

Esenyel Çorum olayları sırasında ve öncesinde MHP Il Başkanı Ismail Taşkan'la olan ilişkilerini ve faaliyetlerini de açıklıyordu. Polis de Çorum olayları sırasında birçok kereler MHP'li katillerin işlerini kolaylaştıracak şekilde davranmıştır.

Yaşam boyu hapis cezasına mahkum edilen Esenyel'in "Pişmanlık Yasası"ndan yararlanmak amacıyla yaptığı bu itiraflar bu faşist katil ve benzerlerinin kafa yapısını da sergiliyordu. Açıklamalarının sonunda şöyle diyor Esenyel.

"...Tarihimizden aldığımız zevk ve sevgi ile bir Alman nazisi gibi üstün ırk olduğumuzu isbat etmek için, Türk milleti milletlerin efendisidir, düşüncesine hizmet etmekle vatan haini oluyoruz."

Çorum olayları hakkında bir diğer açıklama da o sırada bölgedeki 15. Piyade Tugayından sorumlu olan emekli Tuğgeneral Şahabettin Esengün'den geliyordu. Solculukla hiçbir ilişkisi bulunmayan bu emekli general Çorum olaylarında MHP'nin rolünü çok açık olarak ortaya koyduktan sonra, bu olaylar sırasında iki MHP milletvekilinin kendisini ziyaret edip tehdit ettiklerini ve bunların olayların yatıştırılması için değil de büyümesi için çalıştıklarını belirtmiştir.

Olaylar, kanıtlar, tanıklar bu kadar açıktır. Ama buna karşın Türkeş evinde bazı ANAP'lı milletvekilleriyle "gelecekteki stratejileri üzerine" gizli toplantılar yapabilmekte basına demeçler vermekte, kanlı olaylarla hiçbir ilgisi ve ilgileri bulunmadığını rahatlıkla söyleyebilmektedir.

Askeri Yargıtay Esenyel'in açıklamalarına dayanarak Çorum olayları davasında verilen kararı bozmuştur. Ama mevcut durumda bunun gerçek suçluların ortaya çıkartılacağı bir gelişmenin başlangıcı olarak görmek mümkün değildir. Buna basit bir örnek yine Esenyel'in açıklamalarında vardır:

"Benim bahsettiğim silah ve teşkilat dökümanları halen devletin eline geçmiş değildir (...) Bahsettiğim maddi deliller, tüfek, silah, matbaa baskıları, makbuz koçanı ve diğer dökümanları (...) teslim etmeye hazırım."

Bu açıklamaya karşın ya yetkililer bu dökümanlarla pek ilgilenmediler ya da bunlar büyük bir gizlilik içinde alındı (ve büyük ihtimalle de yok edildi).

MHP davasının unutturulmaya çalışılması, yapılan tüm tüyler ürpertici açıklamalara karşın Türkeş'in ve diger MHP yöneticilerinin serbest bırakılması kadar bu rejimin gerçek niteliğini sergileyen pek az örnek bulunabilir.

F.Almanya gericilerinden sonra

Türkeş'in "En Alttakiler"e saldırısı!

Faşist MHP'nin lideri Türkeş, ünlü Alman yazarı Günter Wallraff'ın **"En Alttakiler"** kitabı Türkçeye çevrildikten kısa bir süre sonra yazar Wallraff hakkında, **"Türkleri küçük düşürdüğü"** gerekçesiyle dava açtı. Türkeş basına yaptığı yazılı açıklamada da, **"Wallraff kitabını demirperdeden verilen emirle, Türklerle Almanların arasını açmak ve komünizme hizmet etmek için yazmıştır"** dedi.

Türkeş'in iddialarının aksine, göçmen işçilerin F.Almanya'da en ağır sömürü koşullarında, alabildiğine aşağılanarak yaşamalarını gerçek olaylarla belgeleyen **"En Alttakiler"** kitabı ise, rekor kırarak milyonun üzerinde satış yaptı. Türkeş'in dava açması üzerine yaptığı açıklamada Wallraff, **"Bavyera Başbakanı Strauss'tan MHP sempatizanı olarak imza almış olmam, Türkeş ve yandaşlarını korkutuyor olsa gerek."** şeklinde konuştu.

Faşist terör örgütlerinin ipliği bir bir pazara çıkarken, faşist Türkeş'i bu kadar kızdıran, F. Almanya'daki işçilerin zorlu yaşamlarını anlatan kitabın, **"Türk işçilerini küçük düşürmesi"** midir? Türkeş, telaşla F. Alman Neo-Nazi örgütleriyle işbirliğinin açığa çıkmasını önlemeye çalışıyor. Tıpkı, 12 Eylül öncesi terörün gerçek sorumlusu MHP'yi aklamaya çalıştığı gibi. Yine MHP üyesi M. Ağansoy'un 300 sayfalık itiraflarına karşın hiçbir soruşturma yapılmaması Türkeş'i cesaretlendiriyor. Ağansoy'un silahları aldığını söylediği MHP'li katil Kazım Ayaydın ise halen Milliyetçi Çalışma Partisi İstanbul İl Başkanlığı'nı yapıyor.

Türkeş bu girişimlerinde yalnız değildir. DİSK, Barış Derneği ve diğer demokratik kuruluşlar yasaklar altında tutulurken, MHP denetimindeki faşist Türkocağı **"ünlülerin"** de katılımıyla açıldı. Açılış törenine Turgut Özal'ın yanı sıra MHP yöneticilerinden Sadi Somuncuoğlu'da katıldı. Turgut Özal kurtbaşı işlemeli sahne önünde yaptığı konuşmada, **"Bizim anladığımız milliyetçilik anlayışı, Türkocağı'nın milliyetçilik anlayışıdır"** dedi. Özal'ın sözleri 12 Eylül'de iktidara el koyan cuntanın **"terörizmi ve bölücülüğü önleme"** edebiyatının içyüzünü de sergiliyor. MHP'liler fiilen aklanıyor ve devletin her kademesine daha çok yerleştiriliyorlar. MHP ve yan kuruluşları davaları hasıraltı edilmeye çalışılıyor.

Türkeş'in Wallraff'a telaşla dava açması boşuna değildir. O, terörün gerçek sorumlularını, arkasındaki güçleri ve uluslararası ilişkilerini gizlemeye çalışıyor. Ancak, eli yüzlerce yurtseverin, demokratın, devrimcinin kanına bulaşmış Türkeş ve MHP'yi halkımızın gözünde aklamaya kimsenin gücü yetmeyecektir. Demokrasi savaşımının gücü, terörün suçlularından, yurtseverlerin katillerinden hesap sorma yolunu açacaktır.

Cihan ERDEM (PPKK)

SOL PARTİ Mİ? ANTİ SOVYETİK BLOK MU?

Bir süredir legal "sol" parti üzerine yaratılan tartışmalar, son zamanlarda bir hayli yoğunlaştı. Özellikle burjuva ilerici, demokrat aydın kesimi arasında epeyce rağbet gören bu konu Mayıs ayı içinde yapılan legal parti konulu bir panel ve Haziran ayı ortalarında Istanbul'da yapılan toplantıyla doruk noktasına ulaştı.

12 Eylül askeri darbesiyle, faşist sömrügeci tekelci Türk burjuvazisi adına iktidarı gaspeden faşist Evren cuntası, Türkiye'nin hiç bir sonununa çözüm getiremedi. Işin doğası gereği, zaten getirmesi de olanaklı değildi. Mevcut sorunlar çözülemediği gibi, bunlara yenileri eklendi. Emperyalizme bağımlı, orta derecede gelişkin Türkiye kapitalizminin ve Kürdistan üzerindeki sömürgeci Türk egemenliğini sürdürme politikalarının neden olduğu ekonomik,siyasal,toplumsal bunalımların dolaysız yükünü çeken, emekçi halk yığınlarının faşist diktatörlüğe karşı tepki duyması, diktatörlükten kurtulmak için, çeşitli arayışlara yönelmesi, çok doğal ve kaçınılmazdır.

Faşist sömürgeci diktatörlük, bir yandan emekçi halklarımız ve örgütlü güçleri üzerinde açık terör estirirken, öte yandan demokrasi güçlerinin birliğini önlemek, kendisine yönelen halk muhalefetini pasivize-nötralize etmek için atalarından devraldıkları entrika ince politikalarla, düzen için sibop görevi yapabilecek bir takım güçleri, piyasaya sürmekten de geri durmuyor.

"Türkiye'de legal sosyalist bir partinin kurulması için, yasal açıdan bir engel yok" diyen sözde "sol" çevrelerin iddialarına bakılırsa, Evren'in "demokrasiye geçtik, Türkiye'de demokrasi var." nakaratlarına inanmamak mümkün mü? Eh artık sosyalist bir parti kurulabildiğine göre.

Diktatörlüğün yasal boşluklarından yararlanmak, onu fiilen zorlamak, en küçük legal olanakları bile değerlendirmek komünistler, devrimciler için vazgeçilmez bir görevdir. Ancak, Marksizm adına, "sol'un legal birliğini sağlamak" adı altında, emekçi halklarımızın muhalefetini düzen sınırları içinde hapsetmeyi, diktatörlük için uysal bir kedi haline getirmeyi amaçlayan çirkef politikalara karşı çıkmak, müseccel, anti-komünist, anti-Sovyet müzminlerin çirkef yüzlerini teşhir etmek de o denli önemli bir görevdir. Devrimci, demokrat, yurtsever güçler nezdinde, içyüzleri yeterince açığa çıkmış olan sosyalist bozuntusu Aybar-Perinçek gibileri meydanı boş bulduklarını sanıp hevesleniyorlarsa, bu heves boşunadır. Meydan boş değil, ayrıca toplum, 60-70'li yılların çok daha ilerisindedir. üstelik Sosyalist bilinç de herşeye rağmen 80'li yılların çok daha ilerisindedir.

Marksizm-Leninizm dışında bir sosyalizm olamayacağı gibi, Türkiye'ye özgü bir sosyalizm, ulusal sosyalizm diye de bir şey olamaz. Ayrıca "genel olarak sol anlayış" tan söz etmek, saçmalamaktan başka bir şey değil. Bugün, ülkelerimizde komünistler dışında, geniş bir sol çevrenin, sol güçlerin bulunduğu inkâr edilmez bir gerçektir. Ayrıca bu çevrelerin, kendilerini sol olarak nitelendirmelerine, karşı çıkacak durumda değiliz.

Ne ki, günümüzün temel sorunu, legal sol parti kurmaya soyunanların gevezeliklerine göre "nasıl bir sosyalizm" değil, tartışılması gereken sorun, nasıl bir demokrasi sorunudur. Bu iki sorunun kasıtlı olarak birbirine karıştırılması, "ulusal sosyalizm", "genel demokrasi", "sivil toplum" gibi, milliyetçi, revizyonist tezlerle işçi sınıfı ideolojisinin bulandırılmasına, emekçi halklarımızın bu tür sabık ideolojilere angaje edilmek istenmesine seyirci kalamayız. Bugün, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının, emekçi halklarımızın ihtiyaç duyduğu, gerçek bir demokrasidir. Birleştirilmesi gereken, tüm halk güçleridir, demokrasi güçleridir.

Legal devrimci-demokrat nitelikli bir partinin gerekliliği konusundaki tartışmalara gelince; faşist diktatörlüğün istikrarsızlığının gittikçe derinleştiği, işkence tezgahlarının harıl harıl çalıştığı, onbinlerce devrimcinin zindanlarda çürütüldüğü, açık terörün hâla esitirildiği, buna karşılık anti-faşist demokrasi güçlerinde önemli gelişmelerin yaşandığı bir sırada, böyle bir sorunun gündeme getirilmesi, en azından yersiz ve aceleciliktir.

Günümüz koşullarında, demokrasi savaşımında anti-faşist, anti-emperyalist, anti-tekel ve anti-şövenist nitelikte legal bir partinin, gerek objektif, gerekse subjektif açıdan koşulları yoktur. Günümüzün görevi, faşist diktatörlüğü alaşağı edecek güçlü, yığınsal, birleşik demokratik bir hareket yaratmaktır. Bunun yerine dar, tabela bir örgütlenmeyi geçirmek, enerjiyi bu yönde sarfetmek; komünistlere, devrimcilere bir yarar sağlamaz, tersine, zararları çok daha fazladır.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

SAHTE DEMOKRASİ HAVARİLERİ

Son günlerde Avrupa'nın sözde demokrasi yanlıları (!) Türkiye'de demokrasiye geçiliyor, askerler yönetimden çekiliyor yutturmacalarıyla göz boyamaya çalışıyorlar.

Aksine, Türkiye ve T. Kürdistanı'nda bugün 1983 öncesinden daha sistemli ve daha korkunç bir biçimde insan hakları çiğnenmekte, insanlık adına en iğrenç yöntemlerle işkenceler sürdürülmekte, Türkiye Kürdistanı'nda boyutları tarihin hiçbir döneminde görülmeyen vahşet uygulanmaktadır. Bugün şiddetini daha da artıran bir dozda köylerde Kürt yurtseverler kurşunlanmakta, genç kızların ırzına geçilmekte, sistemli olarak köyler boşaltılmakta, binlerce yıllık anayurtlarından koparılıp zorunlu asimilasyon vahşice sürdürülmektedir.

Avusturyalı Steiner: Türkiye'de artık demokrasiye hızlı bir şekilde geçiliyor, artık kuş kumuz kalmadı vs. vs. Bunu düzmece raporları ile süsleyip püsleyip faşist cuntayı kendince aklamaya çalışıyor.

Iyi bir Türk dostu olarak tanıtılan F. Almanya'nın meclis başkanı Heer Jeninger ise; artık kuşkumuz kalmadı Türkiye demokrasiye geçiyor, askerler yönetimden çekiliyor, idamlar gerçekleştirilmiyor vb. gibi düzmece raporuyla o da faşist cunta ve Özal yönetimini aklamaya çalışıyor.

Bu sahte demokrasi havarileri her ne kadar faşist Evren-Özal yönetimini aklamaya çalışırsa çalışsın, Avrupa demokratik kamuoyunun duyarlılığını etkilememektedir. Örneğin bundan 6 yıl önce Türkiye'yi işledikleri cinayetlerden dolayı Insan Hakları Mahkemesi'ne şikayet eden 5 ülkenin halkları, hükümetleri şikayetlerini geri çekmelerine rağmen Türkiye aleyhine tutumlarını sürdürmektedirler. Bu sevindirici bir durumdur. Avrupa halkları faşizmi ve faşizmin neleri yapabileceğini yıllarca canlı olarak yaşamış, milyonlarca insanı faşizmin zindanlarında, toplama kamplarında nasıl katlettiğini görmüşlerdir.

Bugün Avrupa halkları yer yer faşizmden kurtuluş günleri kutlarken bazılarının çıkıp faşist diktatörlük yönetimini aklamaya çalışması belli çıkar hesaplarının sonucu olsa gerek. Son dönemde ABD emperyalizmi Avrupa'nın sağ iktidarların yönetimde olduğu bazı ülkelerini baskı altına alarak Türkiye üzerindeki olumsuz tutumunuzu değiştirin, şeklindeki önerisini dikkate alarak, 12 Eylül 1980'den bu yana sürdürdükleri belli baskı uygulamalarını birden bire değiştirmiş, tam da işkence olaylarının doruk noktaya çıktığı bir dönemde bu tutumlarını takınmışlardır.

Bu düzmece demokrasi yutturmacalarını boşa çıkarmak gerekir. Sol-Birlik ve diğer demokrasi güçlerinin başlatmış olduğu **"Işkence ve idamlara son, politik tutuklulara özgürlük, genel af, Kürt halkı üzerindeki baskılara son..."** istemli kampanya yürekten kutlanmaya değer bir başlangıçtır. Demokrasi güçlerinin daha geniş katılımıyla bu tür kampanyalarla, Avrupa'da ve ülkede verilecek mücadelelerle, emperyalizmin kanlı kukla faşist diktatörlüğü Evren-Özal yönetimi alaşağı edecek, gerçek demokrasi o zaman kurulmuş olacaktır. Zafer demokrasi güçlerinin olacaktır.

Mehmet Aslan
Sol Birlik sempatizanı

İşsizlik, yoksulluk ve Fakir Fukara Fonu

Herhangi bir günlük gazeteyi elinize alın. Her gazetede, her gün mutlaka gördüğünüz haberler, bu gazetede de var değil mi? Işsizlikten, ya hırsızlığa, ya ruhi bunalımlara düşen, çocuklarını besleyemeyen, yetersiz beslenmeden dolayı hastalanan insanların dramlarıyla doludur gazeteler. Ya da harç parasını denkleştiremeyen, yurtta yer bulamadığı için okuyamayan gençler, ev bulamadığı için çadırda, köprü altlarında yaşamını sürdürmeye çalışan insanlar. Her gün, her gazetede olağan hale gelmiş haberlerdir bunlar. Kimisi vardır, bu haberleri görmez bile... Nasıl olsa kendi karnı toktur, sırtı pektir. İlgilenmez bile... Kimisi bu haberleri okudukça sevinir. Bakar kendi lüks evine, arabasına, sofrasındaki bolluğa, **"beceriksizler"** der, **"şöyle yaşamanın yolunu bulamıyorlar, oysa ben hergün köşeyi biraz daha dönüyorum"** Ama bu saydıklarımız çok küçük bir azınlığın düşünceleridir. Milyonlarca insan için gazetelerdeki bu haberler, doğrudan kendi yaşamıdır. Çünkü Özal iktidarı döneminde işçiler, emekçiler için yaşam, açlık, yoksulluk sefalet olmuştur. Hastalık, evsizlik, işsizlik olmuştur. Özal iktidarında hayat fakirlik, fukaralık olmuştur.

Şimdi gazetelerde yeni bir haber daha boy gösterdi. Hükümet yeni bir fon daha kurdu. **"Fakir Fukara Fonu"**dur. adı. Iddiya göre, bu fonda toplanan para, il ve ilçelerde kurulacak vakıflar aracılığı ile, yoksul vatandaşlara verilecek. Böylece müslümanlığın gereği olan zekat görevi de yerine getirilmiş olacak. Hükümetin açıklamasına göre Fakir Fukara Fonu, yoksul vatandaşlara yardım edecek.

Şimdi milyonlarca işsiz, milyonlarca yoksul köylü, yıllardır son derece düşük ücretlerle çalıştırılan işçiler soruyorlar: Bizleri bu duruma getiren, elimizdeki ekmeğimizi her gün biraz daha küçülten bu hükümet değil mi? Bizim gücümüz kuvvetimiz yerinde. Çalışabiliriz. Gücümüz kendimizi, ailemizi doyurmaya yeter de artar bile. Bize lazım olan sadaka değil, işyeridir, yaşamımızı sağlayacak düzeyde ücrettir, gerçekçi taban fiyatıdır. Bize lazım olan, çocuklarımızın geleceğinin garantisidir. Bu hükümet bizim hem bugünümüzü, hem geleceğimizi yıkıyor, sonra da sanki bunun suçlusu bizmişiz gibi, bir **"sadaka fonu"** kuruyor. Kaldı ki bu sadaka fonu'nda toplanan paralar da aynen diğer fonlar gibi işçilere, emekçilere verilmeyecek. Bu paralar il ve ilçelerde ANAP'ı güçlendirmek için, rüşvet için, parababaları için kullanılacak.

Bu hükümet yapan değil, yıkan bir hükümettir. Kendisi taş üstüne taş koymadığından başka, daha önceki yıllarda halkın alın teri göznuruyla yapılmış devlet işletmelerini bile satan bir hükümettir. Özal eliyle 5,5 yıldır uygulanan IMF reçeteli 24 Ocak ekonomi politikası halkın yaşam düzeyini yıllarca önceki düzeye düşürdü. Işsizlik olağanüstü arttı, barınma koşulları kötüleşti, gerçek gelirler yarı yarıya düştü. Ve hükümet, yıktığı her alanda aynı taktiğe başvurdu. Ya bir **"konut fonu"**, ya bir **"işsizliği önleme koordinasyon kurulu"** ya da bir **"Fakir Fukara Fonu"** yarattı. Amaç halk düşmanı yüzünü gizlemek, sosyal adaletçi bir görüntü sağlamaktı. Ama ne oldu? Konut fonu, konuta asıl ihtiyaç duyan dargelirlilere değil, lüks konut, 2., 3. konut yaptırmak isteyenlere yaradı. Işsizlikle mücadele, 3-5 kişiye, hem de para karşılığı kurs açmaktan öteye gitmedi. Fakir Fukara Fonu'nun ne işe yarayacağı ise açık. Bu fon seçim öncesi ve seçimde oy toplamak için kullanılacak. Ayrıca hükümet bu fonla dindar yurttaşları **"hükümet dinin gereği olan zekat"**ı veriyor diye aldatmayı amaçlıyor. Kurulan bütün fonlar, 12 Eylül'den bu yana örgütsüzleştirilen, bir lokmanın, bir hırkanın derdine düşürülen halkın umudunu IMF'ye bağlamak içindir. Özal hükümetinin amacı, tıpkı Türkiye'nin IMF'ye bağlandığı gibi, yoksullaştırılan milyonları bu iktidara bağlamak, 5 kuruşluk sadaka için, onun her dediğini yerine getirmesini, başeğmesini sağlamaktır. Amaçlanan var olan durumu meşrulaştırmak, halka bunu bir **"kader"** gibi kabul ettirmektir.

Ücret düzeni mi? Yeni bir kölelik mi?

Toplusözleşme görüşmelerinin yapıldığı şu günlerde, patronların ve temsilcilerinin daha çok kâr için işçilerin gırtlağını insafsızca sıkmaya devam ediyor. Daha çok kâr için bir yandan sömürünün arttırılması istenirken, öte yandan getirilmek istenen birtakım idari önlemlerle işçiler tamamen köleleştirilmek isteniyor.

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK), işçilerin karşısına **"yeni bir ücret düzeni"** politikasıyla çıkıyor. TİSK Genel Başkanı Halit Narin'in öncülüğünü yaptığı **"yeni düzen"**, seyyanen zam (işçilerin tümüne göre aynı oranda) sisteminin kaldırılmasını, yerine puanlama sisteminin getirilmesini öngörüyor. Buna göre işçiler, 9 sınıfa ayrılıyor. Her sınıftaki işçinin bir karnesi olacak. Işçi, karnesini yıl içinde zayıf, orta, iyi, pekiyi, yıldızlı pekiyi gibi puanlarla doldurulmasına göre değerlendirilecek. Işçiye karne notunu, servisin şefi, bölümün müdürü ya da amiri veriyor. Karne notu veren servis veya bölüm müdürleri, daha önce tesbit edilmiş 12 kritere göre not verecekler. Yıl sonunda karnesini iyi notlarla dolduran işçi, **"yüksek zama"** hak kazanacak. **"Kötü notlarla"** dolduran işçinin işten atılma ihtimali yükseleceği gibi, ücret zammı da düşük olacak.

Malum 24 Ocak ekonomik kararlarıyla uygulanan sıkı para politikası, enflasyonu aşağı çekme adına ücretleri sürekli düşürdüğü, 1980 yılından bu yana işçi ücretlerinde ortalama % 43,4'lük bir gerileme olduğu, ayrıca enflasyonun % 45 dolayında seyrettiği günümüzde, toplusözleşmelerde patronların önerdiği % 25-30'luk ücret artışının ne kadar komik bir rakam olduğu rahatlıkla görülebilir. Faşist diktatörlüğün hakim olduğu bu yıllar, patronların, işçileri daha kolay ve de daha çok sömürdükleri, kârlarını arttırmada altın yıllarını yaşadıkları biliniyor.

12 Eylül darbesiyle iktidarı gasp eden faşist Evren cuntası, sömürünün kolaylaştırılması ve yoğunlaştırılabilmesi için, işçi sınıfının devrimci sendikal örgütlenmesi olan DİSK'i kapattı, bir çırpıda ekonomik demokratik kazanımların tümünü yoketti. İşçileri hak arama olanak ve araçlarından yoksun bırakmayı amaçlayan faşist diktatörlük, bir yandan korkunç siyasi baskı ve terör politikası uygularken, öte yandan işçilerin sömürülmesini kolaylaştıran bir takım yasalarla, patronların işçiler üzerindeki baskı ve aşırı sömürüsünü meşrulaştırma ve pekiştirme gayreti içindedir.

Uzlaşmacı, TÜRK-İŞ üst yönetiminin, emeğin azılı düşmanı faşist yönetimle işbirliğine gitmesi, patronların işçi sınıfı içindeki ajanları görevini üstlenmesi sonucu, patronların baskı ve sömürüsünü kolaylaştırmıştır. Tabandan gelen işçilerin demokratik baskısı karşısında TÜRK-İŞ üst yönetimi bir yandan sözde hükümete ve patronlara karşı tavır alırken, diğer yandan uzlaşma ve ihanet çabalarından da geri durmuyorlar. Toplusözleşmelerde, patronların işçilere dayattığı **"yeni ücret düzeni"** politikasına karşı uzlaşmacı yönetinin tutumu bundan farklı değildir.

İşçileri kölece çalıştırmayı amaçlayan, amirleri karşısında suskun ve onların piyonu durumuna getirmeyi amaçlayan, işçilerin daha çok çalışmalarını, üretmelerini, buna karşılık daha az ücret almalarını sağlayan patronların bu politikasına karşı çıkılmalı, bu konuda en büyük görevin ilerici sendikacılara düştüğü unutulmamalıdır. İşçilerin ekonomik demokratik çıkarlarını savunmak, elde etmek, sendikal alanda demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı mücadele anlayışını esas kılmakla, kazanımları koruyabilmek için, demokratik iktidar savaşımıyla, gerçek demokrasi savaşımıyla birleştirmekle olanaklıdır.

Bu anlamda faşist diktatörlüğü yıkmadan, emekçi halk yığınlarından yana gerçek bir demokrasi kurulmadan, elde edilecek kısmi ekonomik demokratik bazı hakların kalıcılığını sağlamak, mümkün değildir. Bunun için Türkiye' ve T.Kürdistan'ı işçi sınıfının, emekçi halklarımızın, tüm demokrasi güçlerinin acil görevi faşist diktatörlüğü yıkmak, demokratik bir iktidar kurmaktır.

Madencinin Kazması Sivridir

"İşyerini kara gestapolar dolduruyor!"

Bir maden işçisi kömür karası yüzünde tek pembe yer kalan dudaklarındaki acı gülümsemeyle haberi arkadaşlarına böyle duyuruyordu.

Mart ayı içinde TTK (Türkiye Taş Kömürleri Kurumu) bünyesinde göreve başlayan siyah pardesülü, siyah paltolu, coplu, kelepçeli yeni güvenlik görevlilerine işçiler **"kara gestapo"** adını taktılar. Havza maden işletmelerinde **"bekçi"** niteliğinde işçi statüsünde adım başı resmi kıyafetli görevliler uzun yıllardır görev yapmaktaydı. Şimdi bu insanların bir kısmına yeni işler verilirken, bazıları da eski görevlerinde göstermelik bekçi olarak kalacaklar.

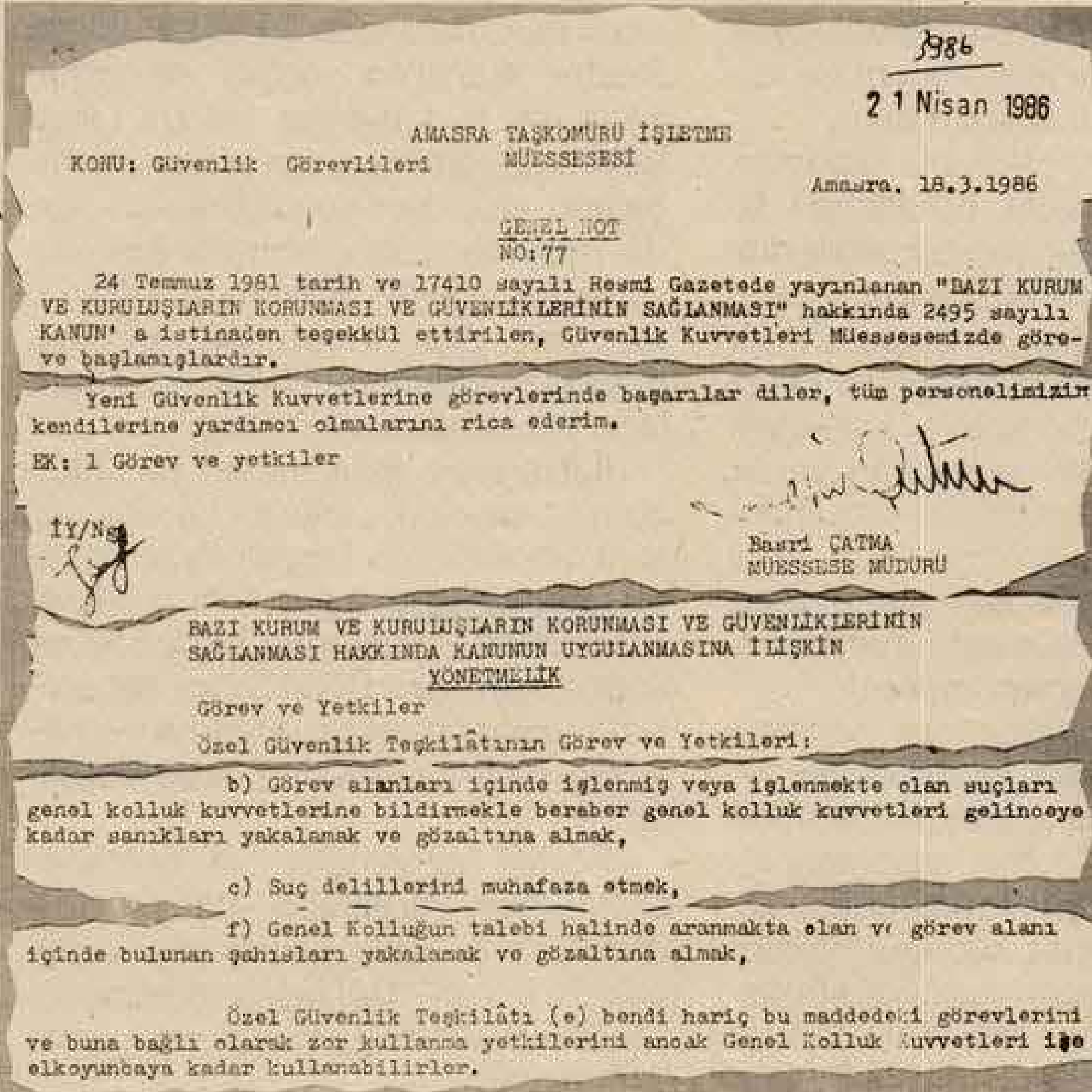
Bu yeni **"güvenlik kuvvetleri"** 24 Temmuz 1981 tarihinde kabul edilen **"Bazı Kurum ve Kuruluşların Korunması ve Güvenliklerinin Sağlanması"** hakkında 2495 sayılı yasaya dayanılarak oluşturuldu. Gestapolar uzun süre Zonguldak'da komando eğitimi yaptılar. **"Özel ders ve testler"**den geçtiler. Şimdi sabah akşam, demeden işyerinde özellikle giren ve çıkan ve işçileri aramakta kimlik kartlarının yakada taşınması için özel olarak baskı yapmaktalar.

Iktidarın demokrasi oyununu ve ikiyüzlü ve iğrenç biçimiyle oynadığı bugünlerde demokrasi tartışmasının geniş kesimlere yayılması, oyunun gerçek yüzünün açığa çıkarılması, tepkilerin artması onu böyle yeni baskı yöntemlerini geliştirmeye itiyor. Amaç maden ocakları gibi sanayi üretiminin can damarı olan yerlerde bir direnişi başlamadan sindirmek ve böyle bir amacı çok açık ve kararlı taşıdıklarını da işçilere hissettirmek.

Gestapoların anında müdahale, yakaladığını işyerinde açılan nezarethaneye atma, jop kullanma ve kelepçe takma yetkileri sonsuz.

Evren-Özal ikilisi işte ABD'li efendilerine verdikleri sözleri böyle harfiyen yerine getiriyorlar. Kara elmasın yiğit üreticilerini birbirlerine kırdırmaya, onları karşılarına giysileri bile gestapoya benzeyen zorbalar koyarak sindirmeye çalışıyor.

Madencinin kazması sivridir. Onlar ekmeğini taştan kazanıyor. Rejimin çalışma yaşama koşullarını tümden karartığı, burnundan soluyan maden işçileri kazmalarının sivri ucunu rejimin mezarını kazmak için de kullanacaktır. Zamanı geldiğinde bu, maden işçileri için hiç de zor olmayacaktır.

1986

21 Nisan 1986

AMASRA TAŞKOMÜRÜ İŞLETME MÜESSESESİ

KONU: Güvenlik Görevlileri

Amasra, 18.3.1986

GENEL NOT
NO:77

24 Temmuz 1981 tarih ve 17410 sayılı Resmi Gazetede yayınlanan "BAZI KURUM VE KURULUŞLARIN KORUNMASI VE GÜVENLİKLERİNİN SAĞLANMASI" hakkında 2495 sayılı KANUN' a istinaden teşekkül ettirilen, Güvenlik Kuvvetleri Müessesemizde göreve başlamışlardır.

Yeni Güvenlik Kuvvetlerine görevlerinde başarılar diler, tüm personelimizin kendilerine yardımcı olmalarını rica ederim.

EK: 1 Görev ve yetkiler

İY/N

Basri ÇATMA
MÜESSESE MÜDÜRÜ

BAZI KURUM VE KURULUŞLARIN KORUNMASI VE GÜVENLİKLERİNİN SAĞLANMASI HAKKINDA KANUNUN UYGULANMASINA İLİŞKİN
YÖNETMELİK

Görev ve Yetkiler

Özel Güvenlik Teşkilâtının Görev ve Yetkileri:

b) Görev alanları içinde işlenmiş veya işlenmekte olan suçları genel kolluk kuvvetlerine bildirmekle beraber genel kolluk kuvvetleri gelinceye kadar sanıkları yakalamak ve gözaltına almak,

c) Suç delillerini muhafaza etmek,

f) Genel Kolluğun talebi halinde aranmakta olan ve görev alanı içinde bulunan şahısları yakalamak ve gözaltına almak,

Özel Güvenlik Teşkilâtı (e) bendi hariç bu maddedeki görevlerini ve buna bağlı olarak zor kullanma yetkilerini ancak Genel Kolluk Kuvvetleri işe elkoyuncaya kadar kullanabilirler.

HÜSEYİN HASANÇEBİ (TSİP)

DEMOKRASİ AMA NEDEN?

Faşizme alternatif bir siyasal demokrasi için yürüttüğümüz mücadelenin ilk hedefi başta işçiler olmak üzere, toplumun diğer emekçi sınıf ve katmanlarını ve giderek faşizmden çıkarı olmayan bütün kesimleri bu mücadeleye aktif olarak kazanıp katmaktır. Siyasal düzeyde bu, sosyalistlerle birlikte devrimci-demokratik bütün güçlerin, ulusal demokratik Kürt hareketlerinin, sosyal demokratların ve eğer varsa liberallerin ortak bir siyasal hedef için mücadelesine tekabül eder.

Kim nasıl ifade ederse etsin, birbirinden farklı amaçlar güden bu siyasal ve sınıfsal güçlerin bugünkü ortak hedefi olan demokrasi, kapsamlı ve çerçevesi olmasa bile, özü paylaşılan bir demokrasidir; burjuva demokrasisidir.

Bu demektir ki, şu andaki verili durumda işçiler ve emekçiler faşizme karşı son tahlilde adını aldığı sınıfın (burjuvazinin) sınırlarıyla belirlenmiş bir demokrasi için mücadele etmek durumundadırlar. Bu, çok özel olmayan, sınıflar mücadelesinin sıkça rastlanan olgularından biridir. Sözgelimi nasıl "ulusal sorun" gibi tarihsel bir burjuva ilkesini çözümlemek işçi sınıfına düşmüştür, bunun gibi, kapitalizmden sosyalizme ulaşıncaya kadar pek çok sorun işçi ve emekçi sınıf hareketleri tarafından çözülecektir.

Kendi başına amaç bir demokrasi işçi sınıfı ve çıkarları onunla bütünleşmiş emekçiler için hiçbir şey ifade etmez. Toplumun diğer kesimleri demokrasiyi cazip bir amaç, hatta mutlak bir hedef olarak görebilir, onda kendilerini en yetkin biçimde ifade edebilmenin imkanlarını bulabilirler. İşçiler —ve diğer emekçiler— burjuva demokrasisini tanıyorlar, bu demokrasinin özellikle Türkiye'nin tarihsel ve nesnel koşullarında kendileri için ne anlama geldiğini biliyorlar. İşçi ve emekçi sınıfların bilincinde yer etmiş bulunan burjuva demokrasisine ilişkin imajları ve kavramları aşamayıp bunların altını çizmekle yetinen bir demokrasi mücadelesinin yığınsallaşması, çalışan yığınları safına çekmesi, onları izleyici olmaktan çıkarıp mücadelenin sahibi olarak sahneye sürmesi mümkün değildir.

Faşizmin siyasi alternatifi olarak hedeflediğimiz siyasi demokrasinin niteliği ve kapsamı ve daha önemlisi, işçi ve emekçi sınıfların sosyal kurtuluşlarıyla maddi ve mantıksal bağı kesin ve açık bir dille ortaya konulduğu ölçüde onları demokrasi mücadelesine kazanmak mümkün olur; işçiler ve emekçiler katıldıkları ölçüde demokrasi mücadelesi mümkün ve demokrasinin kapsamı geniş olur.

Emekçi sınıfların demokratik eylemini sosyalizm hedefine tabi kılıp, bütünleştirmeyen bir mücadele, bir yanıyla yığınların ilgi ve katılımından yoksun kalmaya mahkumdur, bir başka yanıyla da toplumsal gelişmenin kapsamlı tarihsel sürecine aykırı düşer. Toplumun demokratik yönden gelişip yetkinleşmesi ve derinliğine örgütlenmesi, salt burjuva nitelikte olsa bile, daha ileri demokrasi biçimlerine ve sosyalizme aktarılacak bir temel üretir. Burjuva ideolojisinin, burjuva sömürü düzenini (kapitalizmi) mutlak bir idea olarak sunmak için örtmeye çalıştığı bu işleyişi, işçi sınıfı ideolojisi, toplumsal/tarihsel gelişmenin sonsuz bir sarmal olarak kavranmasını sağlamak için açığa çıkarır.

Dünyayı topyekün değiştirme iddiasını sahiplenmiş bulunan işçi sınıfının ve onun bakış açısındaki emekçilerin ileriye doğru her sınırlı gelişmeyi de sahiplenmeleri doğaldır. İşçiler demokrasiye, henüz bağımsız sınıf bilinciyle donanmadıkları kapitalizmin şafağında da böyle yaklaştılar; bu sınıfsal güdüleriydi, şimdi de öyle yaklaşıyorlar; bu da sosyalist dünya görüşleri nedeniyledir.

Türkiye'de bugünkü güncel siyasi mücadelede, işçi ve emekçi sınıflar demokrasiyi hedeflemekle azami politik ödünlerini vermiş olmaktadırlar. Onların bu fedakârlığı burjuvaziye ya da "demokrasi hayranlarına" değil, yine kendilerine, kendilerinin tarihsel durumuna verilen zorunlu bir ödündür. Bu fedakârlığı kendi sosyal kurtuluş amaçlarından bağımsız olarak katlandıkları takdirde kendilerine hiç birşey kalmayacaktır.

Bütün bu söylediklerimiz, aynı zamanda kendi toplumsal ve sosyal gerçeğimizden çıkardığımız birer tesbittir. Sosyalizm işçi sınıfı içinde ne kadar yaygınlaşıp kökleşmişse, işçilerin ve bütün emekçilerin demokrasi mücadelesine katılmaları o kadar yaygın olmaktadır. Eğer bu olmamışsa işçi sınıfı sosyalistlerinin temel görevlerinin altını, işçiler ve emekçiler bu görece pasif tutumlarıyla bir kere daha çiziyorlar demektir. O halde sosyalistlerin bugünkü önemli görevlerinden biri, legal ve illegal bütün imkanları sonuna kadar zorlayarak işçilere, emekçilere sosyalizmi hedef olarak göstermek, sömürüsüz bir toplum kurma amacını canlı tutmaktır.

Selim YALÇIN (TKP)

GENÇLİĞİN KAZANIMLARININ GÜVENCESİ

Üniversite ve yüksek okullarda bir öğrenim yılı geride kaldı. Bu öğrenim yılı gençlik hareketi açısından özenle değerlendirilmesi, sonuçlar çıkarılması gereken yanlar içermektedir.

1985-86 öğrenim yılı, en başta diktatörlüğün 12 Eylül'den bu yana sistemli olarak yürüttüğü; gençliği sindirme, susturma, yozlaştırma, politika dışı bırakma ve bölme politikasının boşaçıkartılması yönünde önemli adımların atıldığı bir yıl oldu. Yüksek öğrenim gençliğinin 1983'te başlayan ODTÜ yemek boykotu, İTÜ dilekçe eylemi gibi çıkışlar; 1984'te birçok yurtta kantin ve yemek boykotları, ek sınav için dilekçe eylemleri ile sürmüştü. Öğrenci gençliğin bu öğrenim yılındaki eylemleri ise, daha yığınsal, daha aktif biçimler kazandı. YÖK'e karşı ek sınav hakkının elde edilmesi; diktatörlükten kopara kopara dernekleşme hakkının alınması; üniversite ve yurtlardaki baskılara karşı Ankara ve İzmir'de gerçekleştirilen yığınsal direnişler; öğrenci gençliğin geçmişteki mücadele geleneklerini bugüne taşıyan, diktatörlüğün gençliğe yönelik hesaplarını tersine çeviren gelişmeler olarak değerlendirilmelidir.

Öte yandan yine bu öğrenim yılındaki öğrenci gençliğin hak arama, baskılara karşı protesto eylemleri, üniversite içinde ve dışında daha geniş kesimlerden destek bulmuştur. Geçen dönem istemlerini iletmek üzere meclise giden 14 öğrenciyi tutuklayan; dilekçe ile ek sınav hakkı isteyen, öğrenim hakkını savunan gençleri teröristlikle suçlayan diktatörlük, bu öğrenim yılında yer yer geri adım atmak zorunda kalmıştır. Nitekim, Hacettepe yurtlarındaki direniş nedeniyle yurttan atılan 20 öğrencinin öğrenci yurduna geri dönmesi; İzmir işçi mitinginde gözaltına alınan öğrencilerin serbest bırakılması, 9 Eylül Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi öğrencilerinin polis baskılarına karşı eylemlerinin ve gösterilen dayanışmanın başarısı karşısında baskıların gerilemesi önemli gelişmelerdir. Bugün öğrenci gençliğin, öğrenci velilerinden, öğretim üyelerinden, demokrat kamuoyundan gördüğü destek daha ileridir.

Bu destek, öğrenci gençliğin birlik ve mücadeledeki kararlılığı ile kazanılmıştır. Haksızlıklar karşısında boyun eğmeme, öğrenim hakkını savunma, baskılara karşı çıkma, hak arama ve birlik içinde direnme diktatörlüğün gençliği yalıtlama girişimlerini boşa çıkarmıştır. Bugün varılan nokta önemlidir. Öğrenci gençlik geniş güçlerden gördüğü destekle mücadelesini daha da yükseltebilir. Okul ve öğrenci yurtlarındaki karşı çıkışların yığınsallık ve birlik düzeyi, öğrenci gençliğin bugünkü aşamada YÖK'e ve diktatörlüğe karşı mücadelesinin güçlenerek yükselebileceğini gösteriyor. Demokrat gençlerin birlik içinde elde ettikleri öğrenci derneği kurma hakkını, bütün öğrencilerin ortak sorunlarının çözümü doğrultusunda kullanma kararlılığı bunu doğrulamaktadır.

Bunların yanısıra muhtemel tehlikeler de gözardı edilmemelidir. Diktatörlüğün, öğrenci gençliği sindirmeye, geriletmeye, güçlü çıkışlarının önüne geçmeye ve bölmeye yönelik saldırıları bitmeyecektir. Acelecilik, grupçuluk, geniş öğrenci yığınlarıyla birleşememe; bunlar gençlik hareketini bekleyen tehlikelerdir. Öğrenci gençlik bugünkü kazanımlarının güvencesini, bu öğrenim yılının deneylerinden çıkarak yaratabilir. Eğer gençlik, farklı görüşlere rağmen birliğini sürdürürse, ortak sorunları öne çıkararak ortak istemleri oluşturmaya, kamuoyunu gençliğin yanına kazanmaya çalışırsa, en geniş öğrenci kitlesine ulaşarak birliğini güçlendirirse, gençliğin mücadelesi daha da yükselecektir.

Bunun için de öğrenci gençliğin önünde, YÖK'e ve diktatörlüğe karşı mücadelede, üniversite ve ülke genelinde birliği oluşturmayı başa almak; işçi ve emekçi öteki gençlik kesimleriyle birlik ve dayanışma sağlamak; işçi ve aydın hareketinin desteğini kazanmak yönünde çabalarını artırmak görevi durmaktadır. Demokratik üniversite savaşımının başarısı bu özverili çabalara bağlı olacaktır. Gençliğin demokrasi savaşımına daha aktif ve yığınsal katılımının yolu da buradan geçiyor.

"Kaybedilen" evlatlarımız için sesimizi yükseltelim!

Faşist rejimlerin bir özelliği de çeşitli kişilerin güvenlik güçlerince gözaltına alındıktan bir süre sonra 'kaybolmaları'dır. Bu öylesine bir 'kaybolmadır' ki; kişinin yaşayıp yaşamadığı, ölmüş ise nerede gömülü olduğu ve neden öldüğü, sözün kısası hiçbir şey belli değildir.

Arjantin ve Şili'de son yıllarda böylesine binlerce kayıp olayı kamuoyuna yansımış ve kaybolanların annelerinin yaptığı gösteriler büyük yankılar yaratmıştı. Örneğin Arjantin'de 1976-1983 yılları arasında 9000'den fazla insan 'kaybolmuştu'. Beyaz başörtülü kadınların evlatlarının, yakınlarının hesabını sormak için, her türlü baskı ve yasaklamaya rağmen, yaptıkları gösteriler diktatörlüğün sonunun gelmesini hızlandırmıştı.

12 Eylül yönetiminin Türkiye ve T.Kürdistanı'nda estirdiği işkence ve terör dalgası sonucu birçok kişinin işkencede, katliamda öldürüldüğü biliniyordu. Bunların bir bölümü yetkililerin tüm yalanlamalarına karşın kamuoyuna inandırıcı bir biçimde açıklanmıştır. Faşizmin ülkeye terör ve sefaletten başka birşey getirmediği açığa çıktıkça insanlarımız daha bir cesaretle uğradıkları işkenceleri, tehditleri, haksızlıkları dile getirir oldular, oluyorlar. Bir süre öncesine kadar işkencecilerden şikayetçi olanları tehdit edenler şimdi de bu tehditlerini sürdürmekle birlikte eskisi kadar etkili olamıyorlar.

12 Eylül faşizminin açığa çıkan suçlarına son olarak gözaltına alındıktan sonra kaybolan kişiler de eklendi.

Hayrettin Eren, 21 Kasım 1980 günü Istanbul'da polis tarafından gözaltına alındıktan sonra kendisinden hiçbir haber alınamayanlardan bir tanesi. Hayrettin Eren'e gözaltındayken işkence yapıldığı aynı dönemde gözaltında bulunanlarca ifade edilmesine karşın; Eren'in anne ve babasının çeşitli sorularına karşı emniyet yetkilileri yüzsüzce aynı yanıtı vermişlerdir: **"Hayrettin Eren yakalanmamıştır! Aranmaktadır!"**

Bir başka örnek yine Istanbul'da gözaltına alındıktan sonra 'kaybolan' Nurettin Yedigöl'dür. Yedigöl'e ağır işkence yapıldığı ve hatta **"kafasında açılan yaralardan elektrik verildiği"** aynı dönemde gözaltında bulunan kişiler tarafından mahkemelerde açıklanmıştır. Ancak bu açıklamalara ve ailesinin tüm çabalarına karşın Nurettin Yedigöl hakkında daha fazla hiçbir bilgi edinilememiştir.

Aynı şekilde yine Istanbul'da Maksut Tepeli emniyette işkence ile öldürülmüş ve 'kaybolmuştur.' Aynı davada yargılananlar ve avukatı durumu mahkemede açıkladıkları halde ne mahkeme konuyla ilgilenmiş ve ne de Maksut Tepeli'nin en azından cesedinin nerede olduğu öğrenilebilmiştir.

"Kaçarken vuruldu!" "Kendini altıncı kattan atıp intihar etti!" vb. açıklamaların kamuoyu yabancı değildir. Bu açıklamalar faşizmin emniyet güçlerinin işkencede öldürdükleri bir kişi için düzenledikleri senaryodur. Kayıp olaylarında ise bu senaryo bile yok. Anlaşılan bu durumlarda işkence izlerinin hiçbir senaryo ile örtülemeyeceği düşünülmüş ve kişinin tümden 'kaybedilmesi' daha uygun bulunmuştur.

Arjantin'de son zamanlarda yapılan araştırmalar sonucunda toplu mezarlar bulunmuştur. 'Kaybolduğu' ilan edilen birçok kişinin bu mezarlara toplu olarak gömüldüğü saptanmıştır. Türkiye ve T.Kürdistanı'nda kaç kişi kayıp? Bugün bu bilinmiyor. Basına yansıdığı kadarıyla 'kayıp'ların sayısı 800'ü aşıyor. Ülke genelinde henüz açığa çıkmamış daha birçok kayıp olayının bulunduğu kesindir.

Evlatlarını yitirmiş anne-babalar!

İşkencede öldürülen, **"kaçarken vuruldu veya intihar etti"** denilen ve hatta **"kaybedilen"** evlatlarınız için sesinizi yükseltin. Evlatlarınızın gerçek akıbetini soruşturmak ve öğrenmek sizin en doğal hakkınızdır. Suçların telaşı içindeki faşizmin baskı ve tehditlerinden yılmayın.

Yalnız değilsiniz! Faşizmin baskı ve terörünü iyi tanıyan binlerce kişi sizleri desteklemeye hazırdır.

Türk Rambolar kime karşı savaşacak?

Ekmek, iş, hürriyet isteyen halklarımızı **"terörizm yeniden hortlayacak"** diye korkutmaya çalışan rejim, Kürt halkına yeni saldırılar için hazırlık yapmaya devam ediyor. Genelkurmay Başkanlığı Özel Harp Dairesine bağlı **"özel sivil birlik"**lerin ve **"Köy korucusu"** adı altında silahlı grupların oluşturulmasından sonra, şimdi de Türkiye Kürdistanı'na **"özel bir tim"** gönderildi. Içişleri Bakanlığının emriyle ABD'de özel olarak eğitilen bazı polis şefleri ve Emniyet Genel Müdürlüğünün özel olarak seçip Ankara'da özel bir kampta, beş ay eğittiği 1600 polis Türkiye Kürdistanı'nda görevlendirildi. Fiziği uygun, her türlü modern silahı kullanabilen bu **"özel tim"**e bazı gazeteler **"Türk Ramboları"** adını taktı.

Rambo Amerikan yapımı bir filmin kahramanı. **"Esir Amerikan askerlerini kurtarmak"** için Vietnam'a savaşmaya giden bir supermen. Her türlü silahı ustalıkla kullanıyor. Yüzlerce Vietnamlıya karşı tek başına savaşıyor.

Amerikan tarihine yüz karası olarak geçen Vietnam Savaşı'ndan sonra yenilginin intikamını almak için masum insanları, kadınları, çocukları öldüren **"Rambo"**, emperyalist propaganda kaynaklarının göstermek istediği gibi bir kahraman değil, bir katildir.

Vietnamlı çocukları, kadınları öldürmek için Vietnam'a giden Amerikalı katil Rambo ve "Türk Rambolar..." Türk Rambolar kime karşı savaşacak? Kürt halkına karşı. Gerçek yaşam bir sinema filmi değildir. Ya Türkiye Kürdistanı'nda yaşananlar?

Bazı gazeteler, **"özel tim"**in yaptığı tatbikatı şöyle verdi:

"Tatbikattan anlık görüntü. Özel tim elemanları yıldırım hızıyla binaya dalacaklar ve teröristlerin elinden rehineleri kurtaracaklar. Parola: Teröristi sen vurmazsan o seni vurur."

Bazı gazetelerin bir supermen filmi anlatır gibi renkli resimlerle anlattığı tatbikatlar T. Kürdistanı'nın hemen her köyünde, her gün yaşanıyor. Işte bir örnek: Bingöl'ün Genç ilçesi Doğanlı köyü. Işkenceyle öldürülen öğretmen Sıddık Bilgin'in köyü. Hatırlayacağınız gibi, köyün kadınları hatta çocukları dövülmüş, erkeklere türlü işkenceler yapılmıştı. Yapılan işkenceler sonucu ölen Sıddık öğretmenin cesedi ise kaçarken vurulduğu izlenimi verilmek için, hafif meyilli bir yamaca sırtüstü yatırıldıktan sonra, Yüz başı Ali Şahin'in **"Sıddık kaçıyor, duur, durdurun onu, kaçmasın"** bağırtıları arasında kurşunlanmıştı.

Sıddık Bilgin **"kaçarken vuruldu"** yalanıyla öldürülen, yüzlerce Kürt yurtseverinden sadece birisidir. Yeni **"özel tim"**i yeni cinayetler işletmek için Türkiye Kürdistanı'na gönderen Evren-Özal diktatörlüğüdür. Diktatörlüğün politikası, Kürt halkını düşman gibi görmek, O'na karşı askeri birliklerle, özel polis timleriyle, maaşlı sivil birliklerle, köy korucusu adı altında silahlandırılan gruplarla savaş yürütmektir.

Faşist rejimin Kürt halkına yönelik saldırılarını durdurmak, çocukların, kadınların işkenceden geçirilmesine karşı çıkmak, yeni cinayetlerin işlenmesine **"dur"** demek, en önce Türk halkının görevidir. Kürdistan'da olup bitenler, **"Türklük"** adına yapılanlar, Türk ulusu için onur kırıcıdır.

Rejimin Kürt halkına düşman politikasına karşı çıkmak halklarımızın genel demokratik haklar ve özgürlükler için verdiği mücadelenin önemli bir parçasıdır. Kürt halkı baskı altındayken, Türk halkı özgür olabilir mi?

Demokrasi, işçisiyle, köylüsüyle, memuru, genci, kadınıyla emekçi halklarımıza gerekli. Evren-Özal rejiminin saldırılarını durdurmak ve geriletebilmek için demokrasi güçlerinin birleşmesinden başka yol yoktur.

İşkenceci Ülkü Coşkun kimin savcısıdır?

Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcı Yardımcısı Ülkü Coşkun hakkında, işkencelere katılması nedeniyle soruşturma açıldı. Ancak açılan soruşturmaya rağmen DGM savcılığı görevinden alınmayan Ülkü Coşkun, görevini aynı **"hizmet aşkıyla"** sürdürmeye devam ediyor.

Ülkü Coşkun, Diyarbakır 1 Nolu Sıkıyönetim Mahkemesi'nde Yardımcı Hakim Üsteğmen olarak çalıştığı dönemden tanınıyor. Bu sicilli faşist, Kürt yurtseverlerine insanlık dışı baskıları uygulamasıyla gözdoldurmuş olacak ki, mahkeme kapatıldıktan sonra Ankara DGM'ne savcı yardımcısı olarak atandı. Ankara DGM'de yargılanan 5 tutuklunun mahkemede yaptıkları açıklamayla, insanlık suçu işkence uygulatan savcı olmak **"şöhretine"** ulaştı. Adalet Bakanlığı'na verdikleri dilekçelerinde, Dr. Salih Mutlu, Yüksel Durmuş, Abdül Nahit Balaban, Yusuf Karakuş ve Ayhan Aksoy şöyle diyorlardı: **"Savcı Ülkü Coşkun ifademizi alırken, önce işkenceci polisleri odasındaki koltuklara oturttu. Sonra emniyette işkenceyle zorla kabul ettiğimiz ifadeleri aynen kabul etmemizi istedi. Biz kabul etmeyince, 'Buradan ölünüz çıkar' diyerek üstümüze yürüdü. İğrenç küfürler etti. İşkenceci polislere, 'Bunları tekrar emniyete götürün. Oradaki ifadelerini burada kabul ettirinceye kadar, öldüresiye dövün' dedi. Tekrar emniyete götürüldük. İşkenceler daha ağır biçimiyle tekrarlandı. Çaresiz savcılıkta polis ifadelerini kabul ettik."**

Ülkü Coşkun'un bir diğer özelliği de, işkence gören tutuklulara, düzmece **"işkence görmemiştir"** diye sağlık raporu düzenlemektir. Bu raporları düzenleyen de, mahkemede adı sık sık geçen Yenimahelle Sağlık Ocağı tabibi Dr. Güngör Kaynak'tır. Ülkü Coşkun'un işkenceyle ilgili şöhreti bu kadarla da kalmıyor. Kürt ve Türk yurtseverlerden sonra iki Libyalı tutukluya yapılan işkencelere de katılmasıyla şöhreti sınırları aştı.

Amerikan Subay Kulübüne bomba atacakları iddiasıyla **tutuklanan iki Libyalı, sorguları sırasında kendilerine** işkence yapıldığını açıkladılar. Libyalılar, savcı Ülkü Coşkun'u göstererek **"İngilizce konuşan"** kişilerle beraber, onun da işkenceye katıldığını belirttiler. Sorgulama yapılan yerde Amerikan bayrağının asılı olduğunu açıkladılar. Yeniden yapılan tıbbi muayene sonunda işkence izlerine rastlanmasına rağmen mahkeme, suçduyurusu istemini reddetti.

DGM Savcı Yardımcısı yüzbaşı Coşkun, bütün bu yaptıklarının ardından **"İngilizce konuşan"** kişilerle birlikte; ABD'nin Libya saldırısını kınayan halkımızı yanıltmak amacıyla, **"Libya'nın terörist olduğu"** yolundaki ABD propagandasını destekleyen açıklamaları, Amerikan ajanslarına ve basına sürekli yaptı. Devam eden dava hakkında Amerikan AP ve Reuter Ajansı'na yaptığı açıklamalarda ise, iki Libyalıya Ankara Libya Büyükelçiliğinin yardım ettiğini, bombaların elçilikten verildiğini ileri sürdü. Ardından Libya Istanbul Başkonsolusu'nu ve iki diplomatı suçlayarak, yasa dışı bir tutumla dokunulmazlıkları olduğunu bildiği diplomatların yargılanmalarını istedi.

Uluslararası anlaşmaları ve hukuku hiçe sayarak Libya'ya korsan gibi saldıran ABD'nin, Libyalı diplomatların **"istenmeyen adam"** ilan edilmesi yolundaki planlarına harfi harfine uygun davranan DGM Savcı Yardımcısı yüzbaşı Coşkun, kimlere ve nerelere bağlı çalıştığını göstermektedir.

Olayler, gelişmeler ve belgeler, DGM Savcı Yardımcısı yüzbaşı Ülkü Coşkun'un, ABD çıkarlarının sadık bekçisi Evren-Özal faşist rejimine layık bir savcı olduğunu çok açık ortaya koyuyor.

Batı Avrupa'daki demokratik örgütlerin kampanyası sona erdi

Diktatörlüğe karşı birlikte mücadele sürecektir

Faşist Evren-Özal rejiminin Türkiye ve T.Kürdistanı'ndaki insanlık dışı uygulamalarını teşhir ve protesto etmek, halklarımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesiyle etkin bir dayanışma sağlamak amacıyla F.Almanya'daki 10 Türkiyeli ve Kürdistanlı demokratik işçi örgütünün (Avrupa'da DEV-GENÇ, Birlik Yolu, Devrimci Işçi, DI-BAF, FIDEF, Gerçek ADK, Işçi Gerçeği, KKDK, KOMKAR, KURDKOM) yürüttüğü, "Işkence ve idamlara son, politik tutuklulara özgürlük - Genel ;af, Kürt halkı üzerindeki baskılara son" kampanyası başarıyla sona erdi.

Toplam olarak 146 örgüt, kuruluş ve kişi kampanyayı desteklediklerini açıkladılar. 58.133 kişi imzalarıyla kampanyanın istemlerini benimsediklerini ve bu istemlerin biran önce yerine getirilmesini talep ettiler. Basın kampanya eylemlerine geniş yer verdi.

Özellikle emperyalist ve gerici güçlerin Türkiye'de demokrasiye geçildiğini veya bu yolda ciddi adımlar atıldığını propaganda ettikleri, faşist rejimi uğradığı diplomatik tecritten kurtarmaya çalıştıkları bir döneme rastlayan kampanya, önemli bir işlev gördü. Gözleri kendi ekonomik ve askeri çıkarlarından başka bir şey görmeyen bu güçlerin yalana dayalı propagandaları, kamuoyu nezdinde somut kanıtlarla teşhir edildi.

Kampanya çerçevesinde yapılan çalışmalar şöyle;

— Kampanya bildirileri tüm F.Almanya ve Batı Berlin'de yoğun bir şekilde dağıtıldı.

— Basına, çok sayıda demokratik örgüt, kuruluş ve kişilere kampanyayı ve istemlerini desteklemeye çağıran bir duyuru ulaştırıldı.

— Baskı ve terör rejiminin Türkiye ve T.Kürdistanı'ndaki uygulamalarının kınandığı ve bunlara son verilmesi isteminin içeren bir metin imzaya açıldı.

— Ağır koşullara bağlanmış yeni "Infaz Yasası"nın amacı, neler getireceği ve toplumda yükselen Genel Af istemini kırmaya yönelik bir oyun olduğu, ortak bir açıklama ile kamuoyuna duyuruldu.

— F.Almanya Devletbaşkanı Richard von Weizsäcker'e 26 Mayıs 1986 tarihinde yapacağı Türkiye ziyaretinin; iç ve dış kamuoyunda teşhir olmuş Evren-Özal rejimine prestij kazandıracağı ve anti demokratik uygulamaların devam etmesi nedeniyle ziyaretin ertelenmesi istemini içeren açık bir mektup gönderildi.

— Son aylarda Türk basınında ve parlamentosunda sık sık gündeme gelen baskı, işkence ve terör uygulamalarının bazı örnekleri Almanca bir broşür olarak yayınlandı; basına, demokratik örgüt, kuruluş ve kişilere ulaştırıldı.

— Avrupa Konseyi üyesi parlamenterlere, Avrupa Konseyi'nin Türkiye'yi gündeminden çıkarmaması ve yaz toplantısını orada yapmasını kınayan; insan haklarına saygılı parlamenterleri kampanyanın istemlerini desteklemeye; Türkiye ve T.Kürdistanı'ndaki uygulamaları yapılacak toplantıda gündeme getirmeye; Türk hükümeti ve yetkili makamlar nezdinde somut girişimlerde bulunmaya çağıran açık bir mektup gönderildi.

—PEN Klüp üyelerine, kampanyanın amaç ve çalışmaları hakkında bilgi veren; onları Türkiye ve T.Kürdistanı'nda basın üzerindeki sansüre, yazar ve sanatçıların yargılanmasına ve verilen cezalara, Kürt dili ve kültürü üzerindeki yasaklara karşı çıkmaya çağıran açık bir mektup gönderildi.

— Kampanyayı yürüten örgütlerin yerel birimleri kampanya çerçevesinde F. Almanya'nın birçok kentinde ve Batı Berlin'de çeşitli eylemler düzenlediler, diğer örgüt ve kuruluşların düzenledikleri eylemlere ortaklaşa katılıp ça lışmalarını sürdürdüler. Benzer çalışmalar Avrupa'nın diğer ülkelerinde de örgütlendi. Isveç, Norveç, Danimarka, Hollanda, Isviçre, Fransa ve Yunanistan'da binlerce imza toplandı, çeşitli eylemler düzenlendi, ülke dillerinde yayınlanan bildiri ve dökümanlar yoğun bir şekilde dağıtıldı. Işkence ve terör rejiminin uygulamaları ve özgürlük ve demokrasi güçlerinin somut itemleri basına yansıtıldı; kamuoyu bilgilendirildi. Halklarımızın faşizme karşı mücadelesine güçlü bir dayanışma sağlandı. Yapılan tüm bu etkin ve yoğun çalışmalar, kampanyayı yürüten örgütlerin, ona destek veren demokratik örgüt, kuruluş ve kişilerin ortak başarısıdır. Elde edilen bu başarılı sonuçlar, faşizme karşı mücadelede güç ve eylem birliklerinin önemini ve gerekliliğini bir kez daha gösterdi. Aynı zamanda 10 örgüt tarafından 3 ay boyunca yürütülen, birçok bildiri, açıklama, mektup ve broşürü, çeşitli eylemleri kapsayan bu kampanya; en geniş demokratik güçlerin faşizme karşı ortak noktalarda kalıcı bir güçbirliği yapabileceklerini de gösterdi.

Başarı birliğe sıkı sıkıya bağlıdır. Kampanya sona erdi, ama birlikte mücadele devam etmelidir.

SHP Kurultayı'nın ardından

Sosyal Demokrat Halkçı Parti'nin birinci kurultayı tamamlandı. Bu kurultay sonrası, kurultay üzerine, kurultaydaki gelişmeler üzerine, kurultayın benimseyip onayladığı bildiriler, kararlar, seçilen yeni yönetim organları üzerine pek çok yazı yazıldı, pek çok yorum yapıldı. Kuşkusuz ülkemizde önemli bir gücün, önemli bir siyasal odağın bu türden bir toplantısı, böylesi tartışmalara konu olmaktan kaçınamaz. Yine de hemen belirtilmelidir ki, ağırlığını, etki gücünü genellikle diktatörlükten, ANAP hükümetinden yana koyan tekelci basın, SHP kurultayından yalnızca öne çıkarmak istediklerini manşetlere taşıyarak söz etmeyi yeğledi. Üzerinde düşünülmesi gereken kimi olayları ise çarpıtarak vermeyi daha uygun buldu.

Basının üzerinde kurultay bildirisinden daha çok durduğu, kimi konuların, bu arada özellikle ABD Büyükelçisi'nin protesto edilmesi olayı ise çarpıtılamayacak kadar açıktır. Gerçekte bu olayda kongre delegelerinin önemli bir mesajı vardır. Kurultay delegelerinin ABD Büyükelçisi'ni protestosu, temsil ettikleri SHP'nin tabanının eğilimini yansıtmaktadır.

SHP tabanı demokrasinin kazanılması mücadelesinde bir güç olduğunu, bu kurultay aracılığıyla duyurmuş oldu. Demokrasi için mücadele, kişilikli ve barışçı bir dış politika anlayışı geliştirme çabası, egemen güçlerin manevralarına karşı uyanık olma, SHP tabanının politik aktivitesini oluşturan konuların önde gelenleri olarak gözleniyor. Bir süre önce af konusunda siyasi basiretsizliğin ötesinde bir gaf olan SHP açıklaması, kurultay öncesi açıklanan Insan Hakları Komisyonu bildirisi ve kurultay öncesi açıklanan Insan Hakları Komisyonu bildirisi ve kurultayda onaylanan bildiri ile değiştirilmiş oluyor. Yine kurultay bildirisinde, SHP tabanının, diktatörlüğün cumhuriyet tarihinde eşi görülmedik ölçüde Amerikancı politikasına duyduğu tepkiyi yansıtan ifadeler de yer alıyor.

SHP Kurultayı ülkemizde sürdürülen demokrasi mücadelesi açısından önemlidir. Bu kurultaydan sonra, kurultay delegelerine kendilerini kurultayda temsil görevi vermiş olan SHP üyelerinin, kurultayın çizgisinin tutarlı bir şekilde geliştirilmesini istemeleri ve bunda ısrarlı olmaları doğal olacaktır. Aynı şekilde öteki demokrasi güçleri de, SHP'den demokrasi için kararlı ve tutarlı bir politika istemekte, demokrasi isteyen tüm güçlerin birliğinin ortak mücadelesinin gereklerine uygun bir politika yürütmesini istemekte ısrarlı olmak için düne göre daha fazla nedene sahiptirler.

Kimyasal silahlara HAYIR !

ABD'nin zoruyla Türkiye'ye 300 bin zehirli mermi yeleştirilecek

ABD Savunma Bakanlığı, Mayıs ayı sonunda Brüksel'de yapılan NATO Dışişleri Bakanları toplantısına ve daha önceki Savunma Bakanları toplantısına yeni bir plan sundu. Bu plan, yeni tür yığınsal kırım silahlarından olan iki bölümlü kimyasal silahların üretimi ve Avrupa'ya yerleştirilmesini içeriyor. Bu plana göre, iki bölümlü kimyasal mermilerin 760 bin adedi F.Almanya'ya ve Türkiye'ye yerleştirilecek. Türkiye'nin payına 300 bin adet zehirli mermi düşecek. Bilindiği gibi yeni tür zehirli gaz içeren bu mermilerin atıldığı 155 mm çaplı toplar daha önce Türkiye'ye yerleştirilmişti.

ABD yönetimi bu silahları bunalımlı dönemlerde Avrupa topraklarına aktaracağını, o zamana kadar Amerika'da bulunduracağını ileri sürerek tepkileri azaltmaya çalışıyor. Bu arada bunalımlı dönemlerin tesbitini ABD yönetimi yapacak. Yani Reagan, Libya'ya saldırı türünden bir provokasyonla, ya da CIA'nın bir gizli terör eylemi ile bunalımlı bir durum ilan edip, bu silahlardan hemen sözkonusu ülkelere, bu arada ülkemize de aktarabilecek. Bu silahların seri üretimine geçilmesi ve NATO ülkelerine yerleştirmesi, kuşku yok ki, yığınsal kırım silahları alanında silahlanma yarışında yeni bir turun başlangıcı olabilecektir.

Yeni tür iki bölümlü kimyasal mermiler, şimdiye kadar bilinmeyen ölçüde zehir gü-

Devamı 7. sayfada

Yedi sosyalist ülkenin barış taarruzu dünya kamuoyundan geniş destek gördü

7 sosyalist ülke, 1990 yılının başlarında her iki askeri blokun Avrupa'daki silahlı kuvvetlerinde karşılıklı olarak toplam 1 milyon kişilik bir indirimi öngören ve bu indirimi etkin biçimde denetleyen kapsamlı bir öneride bulunuyorlar. NATO üyesi devletlere ve tüm Avrupa ülkelerine yapılan çağrıda yer alan somut öneriler kabul edildiği taktirde şu sonuçları elde etmek mümkün olacaktır:

Varşova Antlaşması ve NATO üyesi ülkeler Avrupa'da konumlandırdıkları ve menzili 1000 kilometreye kadar olan taktik nükleer füzelerini karşılıklı olarak kaldıracaklar ve bu indirim Atlantik'ten Ural'lara kadar tüm Avrupa'yı kapsayacaktır. NATO üyesi olarak Amerika ve Kanada'nın da Avrupa'da bulundurdukları silahlı güçleri ve araçlarını da kapsayan her iki askeri blokun birbirlerine karşı konumlandırdıkları silahlı kuvvetlerde önümüzdeki 1-2 yl içinde asker sayısı karşılıklı olarak 100-150 bin kişi azaltılacaktır. Yine her iki tarafın karşılıklı saptayacakları bir takvimle bu sayı 1990 yılı başlarında karşılıklı toplam 1 milyon kişilik bir indirime varacaktır. Aynı dönem içinde her iki askeri blokun taktik nükleer füzeleri dahil kovansiyonel silahlarında da yüzde 25 dolayında bir indirim sağlanmış olacaktır.

Varşova Antlaşması üyesi sosyalist ülkeler böyle bir indirimin denetimini sağlamak için bir Uluslararası Danışma ve Denetim Komisyonu kurulmasını önererek etkin bir denetim sisteminin de kurulmasını gündeme getiriyorlar. Denetim Komisyonu'nda Varşova Antlaşması ve NATO üyesi ülkelerin temsilcileriyle, bağlantısız ve tarafsız ülkelerden ve tüm öteki Avrupa ülkelerinden temsilcilerin yer alması sosyalist ülkelerce öngörülüyor.

Varşova Antlaşması üyesi 7 sosyalist ülke Budapeşte toplantısından sonra yaptıkları ortak açıklamada da, NATO üyesi devletleri ve tüm Avrupa ülkelerini şu temel doğrultularda çabaları yoğunlaştırmak için işbirliğine çağırdılar:

– Tüm nükleer denemelerin durdurulması, yeni tür nükleer silahların üretilmesini önleme yolunda önemli bir adım olacaktır. Bunun için Sovyetler Birliği ile ABD arasında nükleer denemelerin durdurulmasını sağlayacak bir ikili anlaşma imzalanması;

– Avrupa'daki tüm Sovyet ve Amerikan orta menzilli nükleer füzelerin ortadan kaldırılması ve rampaların sökülüp atılması. Bu adıma tüm tarafların güvenliği gözönünde bulundurularak Ingiltere ve Fransa'nın da katılması;

– Uzayın sırf barışçı amaçlarla ve tüm insanlık yararına kullanılması için, Sovyet Amerikan nükleer silahsızlanma ve uzay silahları görüşmelerinde somut anlaşmalara varılması;

– Kimyasal silahlarla ve bu tür silahların üretimi ile ilgili sanayinin ortadan kaldırılması;

– Konvansiyonel-taktik silahların en yoğun bulunduğu Avrupa kıtasından başlanarak, bu silahlarda dünya ölçüsünde önemli indirimlerin sağlanması;

– Silahlı kuvvetlerde ve silahlarda başlatılacak indirimlerin her alanda ve her aşamada etkin bir biçimde denetlenmesi.

7 sosyalist ülkenin, tüm insanlığa umut ve güven veren ve gelecek kuşaklara silahsız ve savaşsız bir dünya teslim edilmesinden yana olan herkes tarafından olumlu karşılanan önerilerine, ABD Devlet Başkanı Reagan, "inceler, sonra da görüşümüzü açıklarız" şeklinde yanıt verdi. Pentagon şefi Weinberger de, bu önerilerin, "Batı Avrupalı müttefiklerimizi Birleşik Amerika'nın karşısına çıkarmayı" amaçladığını ileri sürdü.

Öte yandan Budapeşte toplantısının dünya basınındaki yankıları ise, sosyalist ülkelerin barışı koruma konusundaki kararlılığını yansıttı. New York Times gazetesi, silahsızlanma öneri buketinde yeni bir "çiçek" olarak nitelediği Budapeşte çağrısı için şunları yazdı: "Bu yeni girişimlerin odak noktasını iki askeri paktın Avrupa'daki asker sayısında ve geleneksel silahlarında önemli bir indirime geçilmesi için somut bir takvimi saptama çabası oluşturuyor." Washington Post gazetesi ise, Varşova Antlaşması üyesi ülkelerin bir dizi indirim önerilerini yanı sıra etkili bir kontrol sistemini de önermiş olduğuna dikkat çekerek, sosyalist topluluğun girişimlerini geleneksel silahlardan asker sayısına, hava kuvvetlerinden atom silahlarına kadar kapsamlı ve dengeli bir önlemler paketi olarak ciddiyetle ele alınması gerektiğini kaydetti.

Ingiltere'de Financial Times gazetesi de, Varşova Antlaşması'nın getirdiği yeni önerilerin birçok alanda ve birçok konuda Batı'nın isteklerine uygun biçimde hazırlanmış olduğunu belirterek Atlantik'ten Ural'lara kadar kapsamlı bir indirimin hava taktik kuvvetlerini ve asker sayısını azaltmaya yönelik olduğunu değerlendirdi. Avusturya gazeteleri sosyalist topluluğun çağrısının aynı zamanda tarafsız ülkeler için taşıdığı öneme yer verirken, Isviçre gazeteleri, Budapeşte önerilerinin temelinde sağlıklı bir sağduyunun yattığını belirtti. Fransız Reuter Ajansı, Varşova Antlaşmasının atom denemelerinin durdurulması talebi üzerinde durdu. F.Almanya'da Frankfurter Rundschau gazetesi ise, SBKP Genel Sekreteri Gorbaçov'un nisan ayında Berlin'de yaptığı önerilerin bu kez daha da somutlaştırılmış olduğunu yazdı.

Budapeşte çağrısının dünya kamuoyunda böylesine olumlu yankılar uyandırmasının önemli nedenlerinden biri de; sosyalist topluluğun önerilerinin, Batı Avrupa'nın nükleer silahlardan arındırılması durumunda, Varşova Antlaşması üyesi ülkelerin konvansiyonel silahlarda üstünlük sağlayacağı iddialarına son vermesi oluyor. Haziran ayında toplanan SBKP MK toplantısında, SBKP Genel Sekreteri Gorbaçov yaptığı konuşmada konuyu şöyle noktalıyor:

"Politik Danışma Komisyonu'nun toplantılarının önemi buradaki kararlaştırılan çok yönlü yeni girişimlerle vurgulanmaktadır. Budapeşte buluşmasının bir odak noktası, Atlantik'ten Ural'lara kadar tüm Avrupa'da konvansiyonel silahların ve ordularının sayısının azaltılması üzerine birlikte geliştirdiğimiz ayrıntılı öneriydi. Bunun içeriğini biliyorsunuz. Burada sözkonusu olan her iki tarafın ordularının önümüzdeki yıllarda yüzde 25 azaltılmasıdır. Böylece şu andaki konvansiyonel ordu gücünün korunması ve aynı zamanda nükleer silahsızlanma halinde Batı Avrupa devletlerinin dezavantajlı bir konuma sürükleneceği yolundaki spekülatif varsayımlar da çürütülmüş oluyor. Batı'nın bu öneriyi baştan reddedemeyişi anlamlıdır."

Saddam rejiminin Kürdistan'daki barbarlığı

Irak-Iran Savaşı 6. yılını nerdeyse tamamlayacak. Irak'ta şoven, kanlı bir diktatörlük, Iran'da ise bağnaz bir mollalar rejimi var. Savaşı bunlar sürdürüyor. Her iki ülke halkının da bu savaşta hiçbir yararı yok. Tersine, savaş bu iki ülkenin kaynaklarını tüketiyor, büyük maddi yıkıma, kent ve kasabaların yerle bir olmasına, milyonlarca insanın ölmesine ve sakatlanmasına, her iki taraf bakımından da büyük acılara yol açıyor.

Savaş nedeniyle her iki ülkenin kaynakları, özellikle de petrol gelirleri yıkıcı silahların alımına harcanıyor. Bundan en çok Batılı silah tekelleri, emperyalistler yararlanıyor.

Her iki ülkede de savaşa karşı olan barış ve demokrasi yanlısı güçler var. Ama onlar, henüz bu kör dövüşüne son verebilecek, gidişi değiştirebilecek bir örgütlenme düzeyine ve kitle desteğine sahip değiller. Gerek kanlı Saddam rejimi, gerek gerici mollalar yönetimi onları bir hayli ezdiler. Ve en olumsuzu, gerek Irak'ta, gerekse Iran'da ilerici güçler kendi aralarında geniş bir birlik oluşturabilmiş değiller. Ve onlar bunu başarmadan bu zorba ve gerici yönetimleri alaşağı edemez, ülkelerine barış ve demokrasi getiremezler.

Savaşın en çok zarar verdiği bölgelerin başında ise Kürdistan geliyor. Çünkü Kürdistan iki devlet arasındaki sınırın büyük bölümünü oluşturuyor. Bu, Kürdistan'da kent ve köylerin sık sık bombalanmasına, sivil halkın büyük zarar görmesine yol açıyor. Özellikle kanlı Saddam rejimi, elinden çıkan yerleri acımasızca bombalıyor.

Irak Kürdistanı'nda 1975 yenilgisinden kısa süre sonra yeniden başlayan partizan savaşı, Kürt halkı bakımından tüm güç koşullara rağmen, bu süre zarfında giderek gelişti. Kurtarılmış alanlar yıldan yıla genişledi, peşmerge birliklerinin sayısı kabardı, kitle desteği büyüdü. Peşmerge güçleri, özellikle son iki yıl içinde zorba rejime önemli darbeler indirdiler.

Buna karşılık, Saddam rejimi de cinayet ve barbarlıklarına hız verdi. Irak Kürdistanı'nda yüzlerce köy havadan veya karadan bombalandı veya grayderlerle yerle bir edildi. Evsiz kalan onbinlerce aile göç etti, veya doğrudan sürgün edildi. Kürt köy ve kasabalarındaki 800'den fazla okul kapatıldı, öğrenciler kitle halinde tutuklanıp işkenceden geçirildiler.

Artan barbarlık, Saddam rejiminin gücünün giderek erimesinden, onun günden güne yalnızlaşmasından kaynaklanıyor. O öfkesini sivil halktan alıyor. Bu konuda ölçü ve sınır tanımıyor. Uluslararası hukuku ve tüm ahlak ölçülerini çiğniyor. Kürt halkına karşı bir yok etme savaşı yürütüyor.

Son aylarda Kürdistan'daki peşmerge güçleri yeni mevziler elde ettiler. Irak ordusundan firarlar hızlandı. Askerler kalabalık gruplar halinde peşmergelere teslim oluyor veya onların saflarına katılıyorlar.

Tüm işaretler, Irak'taki zorba rejimin sonunun yaklaştığını gösteriyor. O, yalnızca kanlı bir terör sayesinde, emperyalistlerin ve gerici Arap rejimlerinin desteğiyle ayakta duruyor. Ancak halka bu kadar ters düşmüş bir rejim daha uzun süre ayakta duramaz.

Onun yıkımını çabuklaştırmak için Arap ve Kürt halkının ilerici, yurtsever güçleri elele vermeli, zaman geçirmeden geniş bir cephede birleşmeli.

Son gelişmelerden Türkiye'deki faşist rejimin tedirginliği de artmıştır. O, Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattının tehlikeye girdiğinden bahisle yine bir askeri müdahaleden söz açıyor, tehditler savuruyor.

Emperyalistlerin ve bölge gericilerinin Ortadoğu'daki statükonun değişmesinden ciddi endişe duydukları ve bunu önlemek için ellerinden geleni yapmaya çalışacakları açıktır. Bölgede olayların hızlanmasıyla Türkiye'deki faşist ve militarist güçler de ABD emperyalizminin güdümünde maceracı girişimlerde bulunabilirler.'

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki ilerici, demokrat güçler bu tehdit ve planlar karşısında uyanık olmalı. Irak'ta ve Irak Kürdistanı'nda özgürlük ve demokrasi için savaşan Arap ve Kürt halkıyla dayanışma yükseltilmeli,

Zorba Saddam rejiminin Kürdistan halkına karşı giriştiği barbarlığa, yok etme savaşına karşı çıkılmalı,

Irak-Iran savaşının sona ermesi, her iki ülkeye demokrasi ve Kürdistan'a özgürlük için mücadele eden güçlere destek verilmelidir.

Hovitiya hukma Saddam li Kurdıstanê

Kêm maye ku 6 salên şerê navbera İran û Iraqê tıji bıbe. İro lı Iraqê rejimeke şovin û dest bı xwin, lı İranê ji rejimeke kevneperest ya mellan ser hukım e. Şer ji bı destê wan tê ajotın. Gelên her du welatan ji jı vê şerê tu feyde nabının. Pır zırar dıghije wan. Hebûnên wan welatan jı bo şer badılhewa tên xerckırın. Gund û bajar xopan dıbın. Bı hezaran insan tên kuştın, an bırindar dıbın. Avayiyên bı dehan salan hatiyê çêkırın, nışkêva xıl û xali dıbe.

Hemû hebûnên her du welatan, taybeti bı qezencên petrolê ve çek û sileh tên kırin. Jı vê alvêrê monopolê dewletên rojava û emperyalist kardıkın.

Dı her du welatan da ji hêzên aligırên dêmoqrasi û aştiyê hene. Lê belê ewana nıkarın vê şerê neheq rawestinın, pêşi lı çûyina ber bı xetiryê bıgrın. Jı ber ku dı nav gelan da aligırên wan ne ewqas pır ın û ewana negihiştine rêzbûneke lapi baş. Hım mellên kevneperest hım ji hukma Saddam ya bı xwin, ev hêzanan pelıxandın. Tıştê heri ne baş ev e ku lı İran û Iraqê hêzên pêşverû dı nav xwe da hin yekıtiyek fıreh pêk ne anine. Ewana evi yeki pêk neynin, nıkarın hukmên zordest û kevneperest bıruxinın. Aşıti û dêmoqrasiyê lı welatên xwe sazbıkın.

Zırar û wêraniyên mezın ya vê şerê, berê pêşin dıghije Kurdıstanê. Jı ber ku Kurdıstan dı nav sinorên her du welatan da ye. Ev ji, lı ser hev bomba kırına bajar û gundan; xopan bûna ci û avayiyan bı xwe ra tev tine. Zıraren mezın dıghine xelkê sivil. Xasıma hukma Saddamê bı xwin, ci û warên ku jı dest derdıkeve bê insaf dıde ber bomban.

Lı pey têkçûna şoreşa Kurdıstana Iraq ya sala 1975'-an, dı demek kurd da şerê partizani disa destpêkır. Hımber hemû şert û zırûfên ne baş, roj bı roj ev şer geş bû; ciyên azadkıri sal bı sal fıreh bûn, hêjmarên pêşmergan pır bûn. Aligırên wana dı nava xelkê da her çû pır bû. Dawiya van du salan hêzên pêşmergan derbên mezın lı rejima zordest xıstın.

Pêşberi van kar û barên hêja, rejima Saddam ji hoviti û qetılkariya xwe pêşda bır. Bı sedan gundên Kurdıstana Iraqê lı erdê û lı ezmanan hatın bombaran kırın; bı gırêdaran ve hatın wêran û xırab kırın. Bı deh hezaran mal jı ber bê ci û war bûyinê barkırın çûn, an ji bı destê zorê hatın menfi kırın. Lı ser deriyê 800'i bêtır mekteban kılida reş lêxıstın. Şagırt gırtın, lı êşkencan derbas kırın û hınek ji kuştın. Sedema pır bûna berberiya hukma Saddam, jı her roj kêm bûna hêzên wi, jı tenê mayina wi tê. Ew hêrsa xwe jı xelkê sivil dıstine jı bo vê hovitiyê ji tu sinoran nasnake, kırınên wi jı edep û exlakê dûr e. Ew heq û hıqûqên nav neteweyi pêpezdıke. Dıji gelê Kurd şereki jenosidi dajo.

Dı van mehên dawi da hêzên pêşmergan sengerên nu bı destxıstın. Jı nav leşkerên Iraqê pır esker fırar dıkın. Hın gurubên leşkeran tên teslimê pêşmergan dıbın, dı nava refên wan da cih dıgrın.

Ev tıştê hanê elametê dawi hatına hukma Iraqê ya zordest e. Ew tenê bı terorekê bı xwin, bı alikariya imperyalist û rejimên kevneperest a Erebi ser hukım dımine. Lê belê rejimeke evqas dıji xelkê tu caran pır lı ser hukım nıkare bımine.

Jı bo nêzık kırına ruxandına vê hukımê, dıvê welatparêz û pêşverûyên Kurd û Ereb dest bıdıne hev, cepheki fıreh pêkbının.

Büyêrên rojên dawi ku lı heremê pêktê, hukıma faşi ya Tırkiyê ji nerehet kıriye. Ewana ketıne bın xeteriyê ya lulê petrolê, disa dıkın arone û behsa sefereki leşkeri ya nu dıkın, ger û guran dıfırinın.

Eşkereye ku imperyalist û kevneperestên navçê ji guhurineke bıngehin ya Rojhılata Navin dıtırsın. Jı bona rewş û ruçıkê navçê usa bımine, çı jı destên wan tê dıkın. Hımber pêşda çûyina xebatê dı navçê da xulamokê imperyalistan hukma faşi ya Tırkiyê, dıbe ku kırêtiyên nu disa bıke.

Hêzên pêşverû û dêmoqrat lı Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê pêvıste her tım dıji van planan çav vekıri bın, û hımberi vê bısekının. Wazifên ku lı ser namıla me ye, jı bo gelê Kurd û Ereb lı Iraq û Kurdıstana Iraqê em bı xurti binıne cih.

Hember kırınên hukma zordest a Saddam ya ku dıji gelê Kurdıstan tên kırın, bê deng nemının.

Mıl bıdın hêzên ku bo destxıstına dêmoqrasiyê lı her du dewletan û bo azadiya Kurdıstan, û bo dawi anina şerê navbeyna Iraq û İranê, şer dıkın.

Sovyetler Birliği silahların azaltılmasını isterken Reagan yönetimi SALT II'yi dahi tanımıyor

Dünya jandarmalığı yapan, haydut, savaş kışkırtıcısı Reagan stratejik silahları sınırlandıran SALT-2 anlaşmasına artık uymayacaklarını açıkladı. Dünya barışını ciddi bir biçimde tehdit eden ABD emperyalizminin son bir kaç yıldır attığı tehlikeli adımlara, böylelikle bir yenisi daha eklendi. Tüm dünya halklarının geleceği açısından büyük bir tehlike arzeden bu girişimin baş savunucusu haydut Reagan ve çetesi, her zaman olduğu gibi bu kez de, yine Sovyetler Birliği'ni suçlayarak **"Moskova'nın SALT-2'ye uymadığını, bu anlaşma gereğince yalnız bir tür füze geliştirmesi gerekirken, iki yeni füze türü geliştirdiği"** iddiasını kararına gerekçe gösterdi. Oysa konuya ilişkin daha önce Sovyet yöneticilerinin yaptıkları açıklamalarda, geliştirilen füzelerden yalnız birinin, 10'ar başlık taşıyan oynak SS-24'ün yeni olduğu, SS-25'lerin ise yeni olmayıp eski SS-13'lerin yenilenmiş biçimi olduğu belirtilmişti. ABD Kongresi'nin Cumhuriyetçi üyelerinin dahi doğruladığı bu açıklama, SALT II'nin Sovyetler Birliği tarafından ihlâl edilmediğini açıkça göteriyor. Bu açıklama genel kabul görmüştü.

Bilindiği gibi stratejik silahların sınırlandırılması anlaşması SALT-2, 1979 yılında Sovyetler Birliği ile ABD arasında imzalanmıştı. Anlaşmaya göre tarafların ellerindeki nükleer başlık taşıyan füzelere ve başlıklara birer tavan getiriliyor. Tarafların geliştirebileceği yeni tür çekirdekli silahlara da sınırlama getiriliyordu. Taraflarca imzalanıp, yürürlüğe girdiği halde, henüz ABD Kongresi tarfından onaylanmayan SALT-2, Sovyetler Birliği'nin kararlı barışcı tutumu sayesinde, silahsızlanma yolunda atılmış önemli bir adımdı.

Savaş kundakçısı Reagan'ın bu kararı, tüm dünya halklarının, barış güçlerinin şiddetli tepkisiyle karşılaşırken, ABD Kongresi üyelerinin tepkisine ve NATO içinde büyük bir anlaşmazlığa neden oldu. İçinde Cumhuriyetçilerin de bulunduğu 220 kongre üyesi, **"anlaşmanın sınırlarını aşmak için hiç bir neden olmadığını"** açıklayarak, Reagan'a SALT-2 anlaşmasına uymasını isteyen bir mektup verdiler. Geçtiğimiz günlerde, Kanada'nın Halifax kentinde toplanan NATO Dışişleri Bakanları, Reagan'ın bu kararını gözden geçirmesini istediler. Reagan'ın politikasını genellikle destekleyen İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher bile, geçen hafta Avam Kamarası'nda yaptığı konuşmada, ABD'nin SALT-2 anlaşmasına uymasını istedi.

Reagan, Sovyet yöneticilerinin, Sovyetler Birliği'nin ekonomik buyümesine büyük kaynaklar ayırdıklarını dikkate alarak, SBKP Genel Sekreteri Gorbaçov'un yeni bir silahlanma yarışının getireceği yüklerden kaçarak, kendisiyle istediği masada anlaşmayı düşünüyor. Sovyet yöneticileri, Reagan'ın kararını çok tehlikeli bularak şu açıklamada bulundular. **"Amerika Birleşik Devletleri'nin SALT-2 sınırları dışına taşması ve anlaşmanın koşullarını ihlal etmesi durumunda, Sovyetler Birliği'de kendisini her türlü yükümlülüğün dışında görecek ve askeri eşitlik açısından geride kalmamak için, gereken adımları derhal atacaktır."**

Son yıllarda Sovyetler Birliği ile ABD arasında, silahsızlanma yönünde olumlu bir takım adımlar atılmış olmasına rağmen, ABD'nin yeni tür silahlanma yarışına hız vermesi, bağımsız, demokratik ülkelere saldırılar düzenlemesi, Sovyetler Birliği'nin Uluslararası yumuşama politikasını sürekli baltalamaya çalışması, iki ülke arasındaki ilişkileri 'olumsuz yönde etkilemektedir. SBKP Genel Sekreteri Gorbaçov, soruna gerçekçi yaklaşımda bulunarak çok açık konuşuyor. **"İki ülke arasında ilişkiler kötüleşmekte devam ediyor, silahlanma yarışı hızlanıyor ve savaş tehlikesi azalmıyor. Bence, biz istesek de istemesek de ancak birlikte hayatta kalabileceğimiz ya da birlikte yok olacağımızdır. Sovyet Amerikan ilişkilerini belirleyen en önemli etken budur."**

SOWETO'nun 10. yılında

Irkcı rejime karşı özgürlük savaşı daha da yükseliyor

Güney Afrika'da 1984 Eylül'ünden bu yana yoğunlaşan ve hayatın her alanında kendisini gösteren eylemler, ırkçı rejimin tırmanan saldırılarına karşılık siyah özgürlük hareketinin bastırılmayacağını gösteriyor. Öyle ki, bu yıl 16 Haziran öncesi önlemleri ve yeni çıkarılan güvenlik kanunlarıyla, artık dünya kamuoyuna tümüyle kapatılmış kuşatılmış bır kaleye döndürülen ulkede, ırkçı rejimin köşeye sıkıştıkça artan tüm saldırılarına rağmen Güney Afrika'nın gerçek sahibi siyah halkın sesi gün geçmiyor ki, altın madenlerinden, okullardan, siyahların zorunlu yerleşim bölgelerinden ve hapishanelerden duyulmasın.

Geçtiğimiz 16 Haziran günü, Güney Afrika halkının Soweto katliamının yıldönümünde, onlarca kurban daha vermek pahasına direnişine tanık oldu. 16 Haziran'dan birkaç gün önce ilan edilen olağanüstü hal durumuna, binlerce özgürlük savaşçısının, sendika ve öğrenci liderinin tutuklanmasına rağmen, 16 Haziran günü ırkçı rejime karşı savaşta düşenler, siyah halkın ve demokrat beyazların yoğun olarak katıldığı törenlerle anıldılar. Aynı gün yapılan genel greve milyonlarca işçi katıldı. Bizzat Batı basını bir günlük genel greve katılım oranının Johannesburg, Pretoria, Port Elizabeth gibi önemli kentlerde % 90'ı aştığını ve bu bir günlük genel grevin, işçiler süresiz olarak greve gittiklerinde neler olabileceğini yeterince açık biçimde gösterdiğini yazdı. Olağanüstü hal ilanının hemen ardından, parlamentodan -Hintli ve melez temsilcilerin bulunduğu kanatların muhalefetine rağmen- yeni güvenlik kanunları kabul edildi. Buna göre olağanüstü hal ilanı ile birlikte 14 gün olan sorgusuz sualsiz gözaltına alma süresi, 180 güne çıkartılmış bulunuyor. "Huzursuzluk bölgesi" ilan edilen yerlerde güvenlik kuvvetlerine geniş, keyfi yetkiler tanıyan kanunlar da bekleniyor.

Tam bir sansürün hüküm sürdüğü ülkede, yerli ve yabancı basın mensupları, basın-yayın organlarının olaylarla ilgili her türlü bilgi aktarımı yasaklanmış bulunuyor.

Güney Afrika'da bu gelişmelere paralel olarak, geçtiğimiz günlerde uluslararası platformlarda ırkçı rejime karşı yaptırım ve önlemler bir kez daha gündeme geldi. Güney Afrika yönetimine karşı uygulanacak yaptırımların tartışıldığı beş günlük Birleşmiş Milletler Konferansı'na 100'den fazla ülke katıldı. BM Genel Sekreteri Perez de Cuellar'ın açış konuşmasını yaptığı ve Soweto katliamının yıldönümüne rastlayan konferansa ABD, Britanya ve Federal Almanya katılmadılar. Yine 16 Haziran günü Güney Afrika'da rejimin yeni uygulamaları karşısında ekonomik yaptırımlara başvurulması yolundaki öneriler Ortak Pazar ülkelerinin toplantısında reddedildi. Bu durum, Güney Afrika'da katledilenler için timsah gözyaşları döken emperyalizmin, gerçekte ırkçı rejimin baş destekçisi olduğunu bir kez daha sergiledi.

Güney Afrika'da özgürlük savaşı, ırkçı rejimin son bulmasıyla noktalanacaktır.

Eskişehir mitinginde işçi sınıfı demokrasi mücadelesine güç, diktatörlüğe korku verdi

Baştarafı 1. sayfada

ifade edildi. Diğer bir bölümü ise, bu eyleme, "işçi şoku" adını verdi. Mitingin hükümetin tavrında değişiklikler yaratacağı şimdiden ileri sürülüyor. O halde, nasıl oldu da beklenilenin üzerinde bir katılım gerçekleşti; neden bu eyleme "işçi şoku" denildi?

Ortaya çıkan bu sorulara doğru yanıtlar verebilmek için, öncelikle mitingin hangi koşullarda gerçekleştirildiğine bakmak gerekir. Bilindiği gibi, Evren-Özal diktatörlüğü, Izmir işçi mitingiyle açılan yolu yeniden kapatmak, bu eylemin kazanımlarını yok etmek için açıkça gözdagı vererek yoğun bir devlet terörü estirmiş; bu eylemi cezalandırdığını göstermek için tutuklamalara, sorgulamalara, yargılamalara arkası arkasına başvurmuştur. Bununla işçileri korkutmayı, sindirmeyi, onları yeni eylemlere yöneltmekten alakoymayı sağlayacaktı.

Tabanın ısrarlı zorlamasıyla alınan Eskişehir'de miting yapma kararı, diktatörlüğün bu hesabını altüst etti. Bu karar, işçi sınıfının sinmediğini, eylem için hazır ve kararlı olduğunu çarpıcı bir biçimde gözler önüne seriyordu. Diktatörlük, işçi sınıfının bu kararlılığını kırmak için eylem hazırlıkları sırasında terör ve baskıyı daha da şiddetlendirdi. Öncekilerden de ileri götürülen devlet terörünün yanısıra Eskişehir miting ve yürüyüş hazırlıklarını demokratik kamuoyundan gizlemek için de olağanüstü bir titizlik gösterdi.

Polis, 22 Haziran'dan önce işçilerin evlerini dolaşmış, eyleme katılacakları caydırmak için tehditler savurmuş, bu amaçla bildiriler dağıtılmış. Rejimin güvenlik güçlerinin, polisin tutumu, 22 Haziran'da sertleşti. Eylem süresince bütün devlet olanakları korku, yıldırma ve terör havası yaratma amacına bağlandı. Zorbalık ve keyfilik, ölçü tanımaz boyutlara ulaştırıldı.

Rejimin güvenlik güçleri için amaç, kuşkusuz mitingi korumak, yada eylem sırasında çıkabilecek olayları önlemek değildi. Tam tersine polis, olayların çıkması için çaba gösterdi. Eylem alanına sokulan yüzlerce sivil polis, bir taraftan yığınlar arasında polis korkusunu canlı tutmaya ve yaygınlaştırmaya çalışırken diğer taraftan da olay çıkartmak için kışkırtıcılık yapmıştır. Gerçekten de polis eyleme katılımın az olması için elden gelen herşeyi yapmış; mitingi kamuoyu gözünde sözümona önemsizleştirmeye yarayacak hertürlü kışkırtmaya sistemli olarak başvurmuştur.

22 Haziran günü mitinge katılmak isteyen işçiler, güneş altında saatlerce bekletilmiş, adeta bir sorgulamaya dönüşen çok sayıdaki kontrollerden geçtikten sonra eylem alanına ulaşmışlardır. Eylem süresince neredeyse işçilerin kafasına değecek şekilde alçaktan uçurulan helikopterlerle "devlet gücü" gösterilmiştir. Özetle, son 6 yıldır rejim tarafından işçi sınıfına, demokrasi güçlerine karşı kudurmuşcasına bir kin ve öfkeyle dopdolu hale getirilen polis, gerek eylem hazırlıkları yapılırken, gerekse eylem sırasında yığınlara müdahale etmek için en küçük bir fırsatı bile değerlendirmekte gecikmemiştir.

Polis bilinçli ve planlı bir biçimde sendikalar arasındaki kimi iç sürtüşmeleri kullanarak işçilerin eylem birliğini bozmayı denedi. Sendika içi ve sendikalar arası iç sorunlardan, tartışmalardan yararlanmaya çalıştı. Özellikle Otomobil iş'in üyelerinin eylem alanına sokulmaması, polise arzuladığı "fırsatı" vermiş, polis mitinge katılmak istediği halde alana sokulmayan işçiler ve demokratik güçlerle eyleme katılanlar arasına kalın bir duvar örmüştü.

Burada şu noktanın altını iyice çizmek gerekir: Sendikal alandaki görüş ayrılıkları her ne olursa olsun, eyleme katılmak isteyen bir sendikanın üyelerini eylem alanına sokmama, eylemi desteklemek isteyen demokratik güçlerle beraber olmayı redetme kararı, amaca asla uygun olmadığı gibi, düşmanın da ekmeğine yağ sürmüştür. Eskişehir mitingi bu gerçeği çıplak şekilde ortaya koymuştur. Türk-İş üst yönetiminin uzlaşmacı ve tutarsız tutumu nedeniyle görülen bu zaaf, sonuçta hem eyleme katılmak isteyen binlerce insanın dışlanmasına yol açmış; hem de polisin dilediğince at koşturmasına, görüş ayrılıklarını ve sürtüşmeleri derinleştirmesine olanak vermiştir.

Eskişehir yürüyüş ve mitingi, çok daha zor ve yer yer karamsarlığa sebeb olan koşullarda dahi sürekli yinelediğimiz şu gerçeği pratik olarak bir kez daha kanıtladı: Işçi sınıfına, demokratik güçlere, bunların örgütlerine çok ağır darbeler indirilebilir; belli bir süre "sesizlik" yaratabilir. Ama toplumsal bilinci yoketmek, geriletmek olanaksızdır. Saraçhane'leri, 15-16 Haziran'ları, 1 Mayıs'ları, DGM direnişlerini tam bir antifaşist gösteriye dönüştürülen Maden-Iş Başkanı Kemal Türkler'in cenaze törenini yaratan bilinç, önce İzmir'de, şimdide Eskişehir'de daha da ileri, daha da berraklaşmış olarak açığa çıkıyor. Bu bilinç, şimdilerde eyleme dönüşüyor; işçi sınıfına, demokrasi güçlerine daha ileri eylemlere hazırlanması için yol gösteriyor, ışık tutuyor.

İzmir mitingiyle işçi sınıfı, meydanlara inerek, eylem yapmanın olanaklı olduğunu gösterdi, bir yol açtı. Eskişehir eylemiyle bu kazanım pekişti. Açılan bu yolu yeniden kapattırmamak, yakılan ışığı söndürtmemek, ancak bu yoldaki yürüyüşü kararlılıkla sürdürmekle olanaklıdır. Kazanımları güven altına almak da buna bağlıdır. Bunun için Balıkesir, Eskişehir ve İzmir eylemlerine yenileri eklenmelidir. Her eylemin hem yığınların kendilerine güvenini arttırdığı; hem de onları değiştirdiği, ileri bilinç düzeylerine kavuşturduğu unutulmamalıdır.

KOMKAR 8. Kurultayı yapıldı

Federal Almanya Kürdistan İşçi Dernekleri Federasyonu KOMKAR'ın 8. Kurultayı 7/8 Haziran 1986 tarihlerinde KÖLN'de yapıldı. Delege üye ve konuklardan oluşan 500'ü aşkın bir kitlenin izlediği kurultay 2 gün sürdü. Kurultay gündemindeki sorunları görüştü, Genel Yönetim Kurulu'nun bir yıllık çalışma raporunu tartışıp onayladı; yeni yönetim organlarını seçti; çeşitli konulara ilişkin kararlar aldı.

Çalışma Raporu'nda "barışın korunması", "Kürdistan ve Türkiye'deki gelişmeler", "FAC'deki Kürt ve Türk işçilerinin ve tüm göçmenlerin sorunları" gibi konulara geniş yer verilmişti.

Raporda ayrıca KOMKAR'ın bir yıl boyunca gerçekleştirdiği önemli bazı çalışmaları yer alıyordu; FAC'de Kürdistanlı işçilere eşit hakların verilmesi için yürütülen kampanya, Kürdistan halkıyla dayanışma eylemleri; Iran Kürdistanı'ndaki "Kürdistan'ın Sesi" radyosu için yürütülen bağış kampanyası; Türkiye ve T.Kürdistanı demokratlarıyla, politik tutuklularla dayanışma eylemleri; Kürt halkının ulusal bayramı NEWROZ'u kutlama geceleri vb.

Genel Yönetim Kurulu çalışma raporu delegeler tarafından oybirliği ile onaylandı. Daha sonra yeni yönetim organları seçildi.

Çok sayıda Kürt, Türk, Alman ve diğer uluslardan örgüt temsilcisi, yazar, sanatçı, milletvekili, hukukçu kurultayda bizzat hazır bulunarak veya mesaj ileterek Kürt halkıyla, KOMKAR'la dayanışmasını dile getirdi Afrika Ulusal Konseyi (ANC) temsilcisi, İran Kürdistanı Demokrat Partisi, Alman Komünist Partisi temsilcisinin de aralarında bulunduğu pekçok örgüt temsilcisi de kurultayda birer konuşma yaptılar.

KOMKAR 8. Kurultayı'nda, nükleer silahların yokedilmesi, Federal Almanya'da yaşayan Kürdistanlı göçmen işçilerin ulusal varlıklarının resmen tanınması, yabancılara yerel seçim hakkının verilmesi, Türkiye ve T.Kürdistanı'ndaki işkence ve terörün son bulması, genel afın çıkarılması ve FAC'de sendikal hakların korunmasını içeren altı karar oybirliğiyle kabul edildi.

Baskılara boyun eğmediler hakları için birlik olup direndiler

Baştarafı 1. sayfada

karşı pazarcı esnaf ve yüzlerce kadın belediye önünde direnişe geçti. **"Pazarlar ekmeğimiz ve namusumuz", "Pazar hakkımızı söke söke alırız", "Polis işimize karışmasın", "Rüşvetçi başkan istifa" "Ekmek isteriz"** sloganları ve çeşitli pankartlarla sürdürülen protesto eylemine çevreden halk da katıldı. Polisin engellemesine rağmen, pazarın kurulmasını engellemek isteyen belediye **araçlarını halk durdurdu ve** pazarlar açıldı.

İzmir 9 Eylül Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi kapısında bir kız öğrencinin kıyafeti nedeniyle polis tarafından dövülmesi üzerine yüzlerce öğrenci dekanlığın kapısına yürüdü ve el çırparak, ıslık çalarak saatlerce olayı protesto etti. Öğrenciler ayrıca insan haklarına saldırı olarak niteledikleri bu uygulamaya karşı imza kampanyası başlattılar. Topladıkları imzalarla **"Fakülte girişinde polisin kaldırılmasını" "kıyafet konusunda sınırlama getirilmemesini"** istedikleri bir dilekçe hazırlayan öğrenciler dilekçeyi dekanlığa verdiler. Olayı izleyen günlerde fakülteden polis çekildi ve öğrencilerin kıyafetlerine karışmayacağı dekan tarafından açıklandı.

İzmir'de TEKEL Yaprak Tütün İşleme Atölyesinde 5 bin kadar mevsimlik işçi, ikramiyelerinin yarısının kesilmesine topluca karşı çıkarak protesto ettiler. İşçilerin protestosuna karşı sıkı güvenlik önlemleri alan işyeri yöneticileri, kapılardaki bekçi sayısını artırarak, sivil güvenlik görevlilerini çağırdı. Kapılar kapatılarak bekçilere cop dağıtıldı. Hergün çıktıkları kapıdan çıkmalarına izin verilmeyen işçiler, diğer kapıdan çıkarak toplantılar ve protestolarını sürdürdüler. Ellerindeki köfte ekmeği gösteren işçiler, **"bunu bile bize çok görüyorlar"** diyerek **"Özal istifa"** diye bağırdılar. Bir kadın işçi, **"20 yıldır burada çalışıyorum. Hiçbir zaman yüzüm gülmedi. Sonunda verem oldum."** dedi.

İstanbul'da Okumuş Holding'e ait Zetip İplik Fabrikası'nda çalışan 1400 işçi 3,5 maaş tutarındaki ikramiyelerinin verilmemeyişini, iş çıkışı fabrika bahçesinde oturma eylemi düzenleyerek protesto ettiler. İşçilerin direnişini, patronun polise şikayet etmesi üzerine, polis 73 direnişçi işçiyi gözaltına aldı. Sendika Şube Yöneticisi, **"Alacakları toplam 500 milyon lira tutan 1400 işçi haklarını istiyor. Sonuna kadar destekleyeceğiz"** şeklinde açıklamada bulundu.

Gelişmeler, artan protestolar ve hak arama eylemleri rejimin uygulamalarına, zamlara, işsizliğe, sosyal ve ekonomik hakların geriletilmesine karşı işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların **baskıları göze alarak direndiklerini gösteriyor, mücadele azmini ifade ediyor. Suskunluğun,** boyun eğmenin, kendi başına **"köşeyi dönme"** hayallerinin yerini yavaş yavaş birlikte mücadele etmek, direnmek fikri dolduruyor. Diktatörlüğün 6 yıldır kan kusturduğu emekçiler, yaşamlarında değişiklik istiyor. Birleşmek, **"hak verilmez alınır"** diyerek direnmek, günlük yaşamda, faşist rejimin uygula**malarına karşı emekçi halkın ruh halini besliyor. Diktatörlüğün baskılarına karşı en küçük protesto, en küçük örgütlü eylem, emekçi halkın direnme azmini uyandırıyor,** renme azmini uyandırıyor, birleşerek mücadele etmesinin yolunu aydınlatıyor. Sol Birlik, emekçilerin, gençlerin, kadınların her haklı protestosunun, hak arama eyleminin yanında olacaktır; daha geniş daha güçlü, daha örgütlü direnişler için onları vargücüyle destekleyecektir.

65 bin imzaya soruşturma

Diktatörlüğün gözdağı çabaları boşunadır

Baştarafı 1. sayfada

sınıfının ekonomik-demokratik, sendikal haklarını bir bir budayan, ortadan kaldıran diktatörlük, bu azgın saldırısını sonuna dek sürdürmek niyetinde. Bu yüzden en uafk bir kıpırdanmayı dahi en başından boğmaya çalışıyor. Diktatörlüğün yaprak kıpırdamasına bile tahammül yok. İşçilerin, emekçilerin, bu azgın sömürü ve baskı rejimine **"tevekkül"** içinde boyun eğmesi isteniyor. Rejimin patronlara sunduğu **"dikensiz gül bahçesi"** sürgit devam etsin diye, devlet terörü ile işçi ve emekçi yığınları sindirme ve yıldırma çabalarından bir an olsun geri durulmuyor. Diktatörlük yığınlardan ölümüne korkuyor. Birbiri ardına gelen toplu dilekçeler, bu yüzden rejimi telaşlandırıyor. Bu dilekçeler, rejimi alaşağı edecek yığınsal mücadelenin ilk işaretleri, ilk basamaklarıdır. Rejim de bunu böyle anlıyor.

Dört sendikacıyla ilgili olarak İstanbul Vali Yardımcısı İhsan Yalçın imzasıyla İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na gönderilen **"suç duyurusu"**, rejimin gerçek yüzünü bir kez daha açığa vuruyor. Dört sendikacının **"12 Eylül'den sonra sağlanan iş, barış, ve huzur ortamının bozulmasına neden olduklarını"** ileri süren **"suç duyurusu"**, diktatörlüğün en basit demokratik haklardan biri olan dilekçe hakkının kullanılmasını dahi **"anarşi"** olarak gördüğünü ve nasıl bir gözüdönmüş işçi ve sendika düşmanlığı üzerine kurumlaştırıldığını açığa vuruyor. Vali yardımcısının **"suç duyurusu"**nda, dört sendikacının **"esas gayelerinin yasa çıkışını engellemekten ziyade TBMM'yi baskı altında tutarak kendi görüş paralelinde olan şahısların güçlü olduğunu kanıtlamak ve parlamento ile hükümeti yıpratmak"** olduğu belirtilmiş. Dünyada tek bir demokratik ülke gösterilemez ki, burada ileri sürülen gerekçelerle suç duyurusu düzenlensin, soruşturma açılsın. Evren-Özal tipi **"demokrasi"**de, parlamentoyu **"baskı altında tutmak"** suç! Hele bunu işçiler yapmaya kalkışırsa, suçların en büyüğü! Bu rezaletin adı da **"demokrasi"**!..

Bütün bunlar, hükümetle sürdürülen **"pazarlık"** sonucu İLO (Uluslararası Çalış Örgütü) gündeminden Türkiye çıkarılırken ve Avrupa Konseyi'nde **"Türkiye'ye özgü demokrasi"**dir diye diktatörlük aklanırken yaşanıyor. Fakat diktatörlük ve destekçileri, emekçi yığınların böylesi bir **"demokrasi"** ile yetineceğini sanıyorlarsa, çok geçmeden hakettikleri cevabı alacaklardır. Diktatörlüğün gözdağı çabaları boşunadır.

Kimyasal silahlara HAYIR !

Baştarafı 5. sayfada

cüne sahiptir. Bu mermilerin iki bölümü ayrı ayrı ele alındığında zararsız olmakta; birleştiğinde, yani bomba patladığında son derece öldürücü bir zehir oluşturmaktadır. Ayrıca bunların sınırlandırılması ya da kontrolünden söz edilmemektedir.

Almanya Sosyalist Birlik Partisi, Çekoslovak Komünist Partisi ve Federal Almanya Sosyal Demokrat Partisi, NATO toplantısı öncesi yaptıkları ortak çağrıda, dünya halklarını ve hükümetlerini, Avrupa barış güçlerini iki bölümlü kimyasal silahların seri üretimine geçilmesinin önlenmesi için seslerini yükseltmeye çağırdılar. Ayrıca üç parti, Orta Avrupa'nın kimyasal silahlardan arındırılmış bölge durumuna getirilmesi için ayrıntılı bir program önerisi de açıkladılar. Yine Sovyetler Birliği bir süre önce, 40 devletin katıldığı Cenevre Silahsızlanma Konferansı'na yeni, kapsamlı ve yapıcı öneriler götürmüş, kimyasal silahların yasaklanmasını da önermişti. Ancak ABD yönetimi yaklaşık stratejik dengeyi, ABD ve NATO yararına bozmayı hedefliyor. Reagan'ın stratejik silahların sınırlandırılması konusundaki SALT-II anlaşmasına uymayacağını açıklaması da bu hedefin açık ifadesidir.

Tehlikeli gidişin boyutları ülkemize de uzanmaktadır. ABD, NATO'yu kendi saldırgan askeri amaçları için bir araç olarak kullanmakta, bu girişimlerinde Türkiye'ye özel bir rol biçmektedir. Bu rol açıkça **"ileri karakol"** sözleriyle ifade ediliyor. Türkiye'ye, kendi iradesi dışında başlatılacak bir savaşta ilk feda edilecek, yok olacak ülke gözüyle bakılmaktadır.

Oysa dünyanın ve ülkemizin kimyasal silahlara, atom başlıklarına değil barışa ihtiyacı vardır. Şimdi barışın geleceğini, çocuklarının geleceğini düşünen herkes, tüm barış ve demokrasi güçleri, ABD'nin ve NATO'nun silahlanma dayatmalarına, **"ileri karakol"** olmayı çoktan benimsemiş faşist diktatörlüğün Amerikacılığına karşı çıkmalıdır.

Sol Birlik yazışma adresi: Postlagerkarte Nr. 056934 B. 4100 Duisburg BRD

SOL BİRLİK

İspanya iç savaşının 50. yılı

"Diz çöküp yaşamaktansa, ayakta ölmek iyidir. Faşizme geçit yok!"

İspanya'da 1936 Temmuzunda sömürge ordusunda görevli ve başını Franco'nun çektiği bir grup general öncülüğünde Şubat 1936'da yapılan genel seçimleri kazanarak işbaşına gelmiş olan Halk Cephesi hükümetine karşı başlayan karşı devrimci ayaklanma, görünüşe göre bir iç savaşın başlangıcıydı. Ama bu iç savaşın en çarpıcı yönü kuşkusuz ki, onun **uluslararası** niteliğidir.

Hitler Almanyası, Mussolini İtalyası, Salazar Portekizi ile kuşatılmış olan İspanya'da, elli yıl önce, faşizmin İspanya halklarının şahsında tüm insanlığa yönelttiği tehdit kendini ortaya koyarken, karşısında İspanya halklarının, Cumhuriyetçi İspanyayı korumak üzere 54 ülkeden gelmiş antifaşistlerin, kısaca tüm insanlığın direnişini buldu.

Komünistlerin ısrarlı çabaları sonucunda Ocak 1936'da Cumhuriyetçi ve Sosyalist partilerle gerçekleştirilen Halk Cephesi, hemen bir ay sonra halkın büyük desteğiyle seçimleri kazanıyor ve faşizmin Avrupa'nın çeşitli yanlarında zulmünü gösterdiği bir sırada bu başarı dikkatlerin İspanya üzerinde yoğunlaşmasını getiriyordu. Faşizmin karanlığının Avrupa'yı iyiden iyiye sarmaya başladığı bir sırada, İspanya'da halktan yana ve halk adına bir parıltıya izin verilebilir miydi hiç?

Özellikle Temmuz ayının ilk günleri Cumhuriyetçi hükümete karşı sabotajların yoğunlaştığı, ayaklanmanın ön adımlarının kendini duyurduğu, hatta falanjistlerin yer yer ayaklanma girişiminde bulundukları günlerdi. Ama esas ayaklanma, 18 Temmuz günü Fas'taki sömürge ordusunun başında bulunan ve 1934 yılında Asturias'taki grevleri vahşice kan dökerek bastıranlardan general Franco'nun başlattığı ayaklanma oldu. Aynı gün **La Pasionaria**, Komünist Partisi adına radyodan şu çağrıyı yapıyordu: **"Diz çöküp yaşamaktansa, ayakta ölmek iyidir. No Pasaran!".** Bu söz, faşizme karşı ilk halk direnişinin simgesi olarak o günlerden, bugünlere yankılanıyor: **Faşizme Geçit Yok!**

Cumhuriyetçi İspanya hükümetinin tüm dünya demokrasilerine yaptığı yardım çağrısı ise **"tarafsızlık"** politikası ile karşılaşacak, ABD tekelleri başta olmak üzere, uluslararası sermaye Francocuların ihtiyaç duyduğu her temel maddeyi sağlarken, Hitler ve Mussolini'nin faşist birlikleri, hava kuvvetleri doğrudan falanjistlerin yanında savaşa gireceklerdi. İspanya'nın Cumhuriyetçi hükümetinin yardım çağrısına ise yalnızca iki devlet sahip çıkacaktı: Sovyetler Birliği ve Meksika.

Ekim 1936'dan savaş sonuna kadar Sovyet gemileri, dünyanın bu ilk sosyalist ülkesinin ardı arkası kesilmez yardımlarını, İspanya'ya taşıdılar. Bu yardım, yağ oldu, şeker oldu, giyecek oldu, top oldu, tüfek oldu, tank oldu.

Burjuva demokrasileri, Hitler Almanyasını **"yatıştırma"** planları ile Cumhuriyetçi İspanya'nın faşizmin saldırısı karşısında eli kolu bağlı kalmasına göz yumarlarken, Komintern'in çağrısına uyarak komünist partilerin kurduğu, başta işçi sınıfının en seçkin evlatlarının yer aldığı gönüllü birlikler İspanya topraklarında faşizmin uluslararası saldırısını göğüslemeye koştular. İspanya'da 54 ülkeden onbinlerce antifaşist savaşçının oluşturduğu Enternasyonal Tugaylar, enternasyonalizmin en canlı örneklerinden birini oluşturdular. Hitler Almanyası birliklerine karşı Enternasyonal Tugaylar saflarındaki Alman komünistleri, demokratları, Mussolini İtalyası birliklerine karşı da İtalyan komünistleri, antifaşistleri yiğitçe dövüştüler.

Ülke sınırları tanımayan bir ruhla dolu bu onbinlerce insan İspanya topraklarında, İspanya halkları ile omuz omuza çarpışarak faşizme karşı direnişin en görkemli örneklerinden birini verdiler. Çünkü o gün İspanya topraklarında korunması için insanüstü çaba gösterilen değerler, sadece İspanya halkları tarafından değil, başka yerlerde ve başka zamanlarda, gerçekleşmesi uğruna, başka halkların ve uluslararası işçi sınıfının uzun ve çetin mücadeleler verdiği bir birikimdi. Günümüzü ve geleceği sahiplenmiş bulunan işçi sınıfının İspanya'da faşizme karşı savaşmaya en başta koşmasından daha doğal ne olabilirdi ki?

İşçi sınıfının İspanya'da başını çektiği mücadelenin, aynı zamanda faşizme karşı insanlığın bir bütün olarak savunulması olduğunun bilinciyle, bütün ülkelerden aydınlar, gençler de yer aldılar. Alberti, Hernandez, Garfias, Prados, Altolaquirre gibi İspanya halkının coşkulu seslerinin yanısıra Einstein, Langevin, F. Joliot-Curie gibi bilimadamları, Aragon, Heinrich ve Thomas Mann'lar, Hemingway, Malraux, Ilya Ehrenburg, Romain Rolland, Siquieros, Paul Robeson gibi her ülkeden sanatçılar ve yazarlar vargüçleriyle Cumhuriyetçi İspanya'yı savundular, onun sesini dünyaya duyurmak için her çabayı gösterdiler. Aralarında Ralph Fox, John Cornford, Christopher Caudwell gibi cephede ölenler oldu.

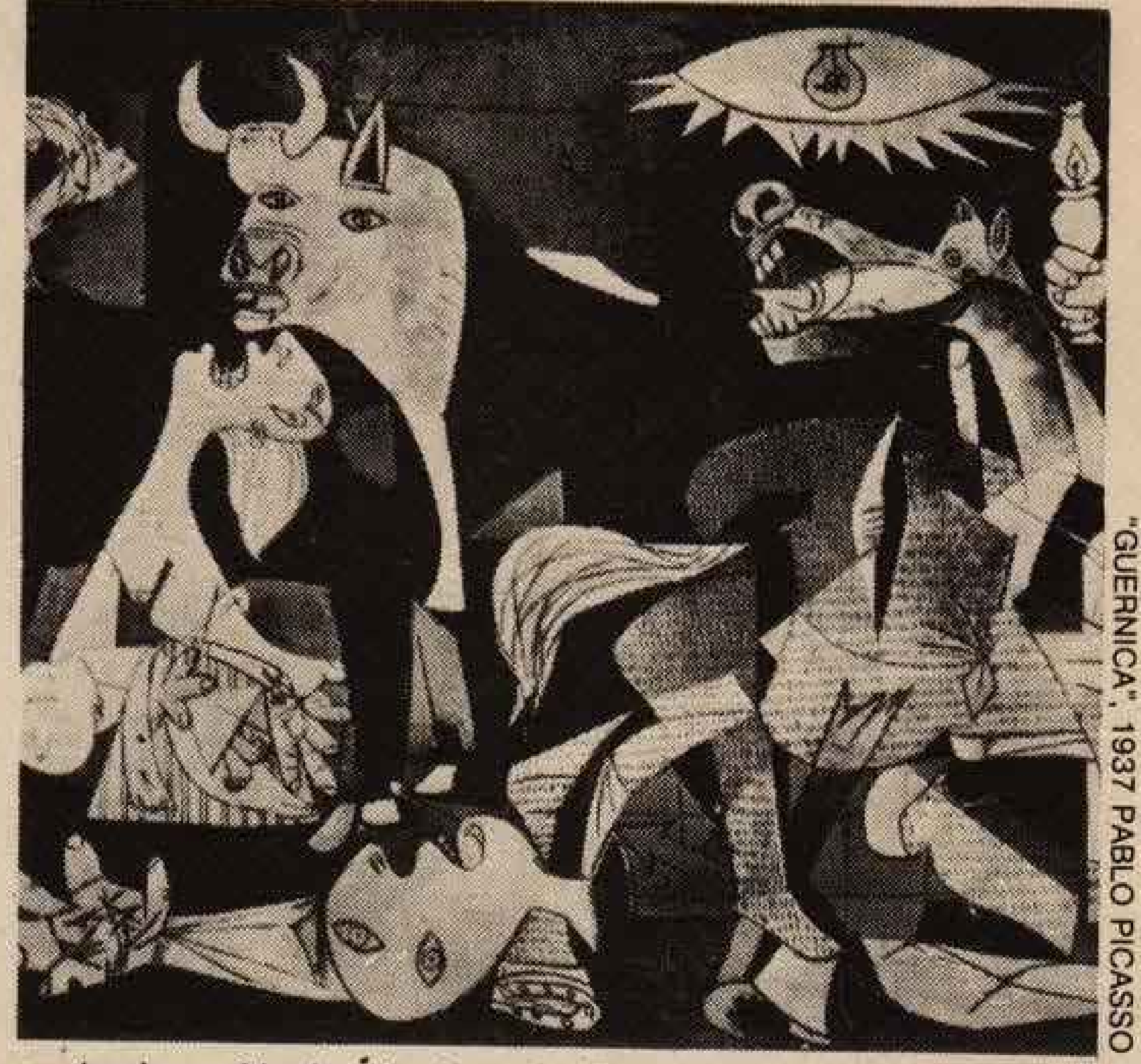
Kapitalist ülkelerce sürdürülen **"tarafsızlık"** engeline rağmen faşizme karşı mücadelede yerlerini onurla alan Enternasyonal Tugaylar, Fransa ve İngiltere hükümetlerinin Hitler ve Mussolini ile imzaladıkları Münih anlaşmasının ardından, dayatmalara boyun eğmek zorunda kalan Cumhuriyet hükümetinin çağrısı ile Eylül 1938'de cepheden geri çekilinceye kadar insanlığa destansı bir yiğitlik sundular. Yaratılan bu destanda **"İspanya halkının en kırmızı çiçeği" komünistlerin belkemiğini oluşturduğu Beşinci Alay'dan söz edilmelidir. Beşinci Alay'ın çekirdeğini, Komünist Parti'nin 1933'te ülkenin dört bir yanında demokratik hak ve özgürlükleri korumak üzere oluşturduğu Antifaşist İşçi ve Köylü Milisleri oluşturdu. Ekim 1934 Asturias'ta ilk çarpışmalarını yaşayan bu milisler partinin çağrısı üzerine, çelik bir disiplin ve birbirinden farklı görüşlere sahip pekçok sivil ve askeri çatısı altında toplayan güçlü bir düzen içerisinde Beşinci Alay'ı yükselttiler. Kasım 1936'da faşistleri Madrid kapısında durduran ve "No Pasaran"**ın anlamını böyle görkemli yazan Beşinci Alay, cephede ve cephe gerisinde silahlı eğitimden, okuma yazmaya, en ön siperlere ulaşan günlük gazete ve bültenlerden asker çocukları için yuvalara kadar hayatı örgütledi. Halk ordusunun oluşturulması sürecinde Beşinci Alay bu orduya örnek oluşturacak yapılanmanın temelini atmıştı. 1937'de halk ordusunun kurulmasıyla, büyük ölçüde ona katılıncaya kadar Beşinci Alay, Ekim Devrimi, Paris Komünü, Asturias, Kornstadt Denizcileri gibi tarihi adları tabur ve tümenlerinin adı olarak onurla taşıdı ve onların yazdığı şanlı sayfalara, Ispanya'daki savaş alanlarının adını aynı onurla ekledi.

İspanya İç Savaşı Nisan 1939'da İspanya Cumhuriyeti'nin yenilgisiyle sona erdi ve daha birkaç ay geçmeden, tüm dünya, İspanya'nın daha savaşın başlangıcında La Pasionaria'nın ağzından yaptığı, **"Madrid ve Barcelona üzerindeki bombaları durdurun, yoksa Londra ve Paris'e düşecekler"** çağrısının doğruluğunu ne yazık ki yaşayarak görecekti.

İspanya İç Savaşı'na katılanlar daha sonra aynı kavgayı Avrupa, Balkan ülkelerinin Hitler faşizmine karşı direniş hareketlerine taşıdılar. Çoğu Hitler ordularına karşı cephede, Nazi toplama kamplarında öldü. Ama faşizm yenildi.

İspanya İç Savaşının başlangıcının ellinci yıldönümünde, bugün, **"No Pasaran"**ın bizim için taşıdığı anlam, hiç kuşkusuz, faşizmin yenilmez olmadığıdır. Bunu Franco faşizmi altında geçen uzun yıllar boyunca mücadeleyi sabırla, kararlılıkla ve örgütlülükle yürüten halk güçleri ve işçi sınıfı bir kere daha gösterdi.

50. yılında, Ispanya İç Savaşından bugüne kalan, halkların faşizme karşı mücadelede başarısının yolunu aydınlatan soylu bir yenilginin anısı değildir yalnızca. Ekmek ve özgürlüğün ancak sahip çıkıldığında korunabileceğinin anlaşılması ve anlatılmasıdır.

'GUERNICA', 1937 PABLO PICASSO

İşçi sınıfımızın yetiştirdiği sendika önderi: Kemal TÜRKLER

22 Temmuz 1980 sabahı, DİSK'in kuruculuğunu ve 11 yıl Genel Başkanlığını yapan Kemel Türkler, evinden çıkıp otomobiline binerken faşist MHP'li **teröristlerin** kurşunlarıyla can verdi. MHP'li **teröristlerin** eliyle ve MHP Genel Başkanı faşist Alparslan Türkeş'in emriyle işlenen bu cinayet, emperyalizmin, işbirlikçi tekellerin, cuntacı generallerin 12 Eylül askeri darbesine vardırdıkları kanlı planın uygulamalarından biriydi.

İşçi sınıfımız, büyük bir sendikacı olarak yetiştirdiği evladının katledilmesine, ülke çapında bir genel direnişle karşı çıktı. 22 Temmuz öğle saatlerinde başlayıp 25 Temmuz akşamına kadar süren, İskenderun Demir Çelik Fabrikası Yüksek Fırınlarından, Edirne tekstil işçilerine kadar bütün yurt çapında 1 milyondan fazla işçi ve emekçinin katıldığı direniş; mücadele tarihimizin en büyük antifaşist eylemi oldu.

1954 yılında Maden-İş Sendikası Genel Başkanlığı'na seçilen ve ölünceye kadar bu görevi sürdüren Kemal Türkler, 1967 yılında DİSK'in kuruluşuna öncülük etti ve 11 yıl DİSK Genel Başkanı olarak mücadele etti. Mücadele yaşamında, yığınların gücüne inanan, işçi sınıfına sonsuz bir güven duyan ve bunu öğreten Kemal Türkler, işçilerin toplumsal ve politik yaşamda söz sahibi olmalarını; sadece kendi çıkarları için değil, tüm diğer emekçilerin de çıkarlarını savunmak ve bunun için eylem yürütmek zorunda olduğunu savundu. 1961 Saraçhane mitinginin gerçekleşmesinde; Kavel, Paşabahçe, Gamak, Singer, Sungurlar, Derby fabrikalarında doruğa ulaşan 60'lı yılların büyüyen grev hareketlerinde; 15-16 Haziran büyük işçi direnişinde; 16 Eylül DGM direnişinde; yığınsal 1 Mayıs kutlamalarında katkısı büyüktür.

Bugün Kemal Türkler'in DİSK'li kavga arkadaşlarını idam istemiyle yargılayanlar, onun katillerini serbest bıraktılar. Evren-Özal diktatörlüğü, işçi sınıfının zorlu, sert direnişlerle kazandığı haklarını süngü zoruyla bir bir geri aldı. Şimdi çok yönlü saldırılar altındaki sendikal hareketin önünde, kaybedilen hakları almak için birleşmek, demokrasi için mücadele etmek görevi duruyor. Bu amaçlara ulaşmak uğruna savaşmak, işçiler için Kemal Türkler'in yeni kuşaklara teslim ettiği onurlu savaşım bayrağını yere düşürmemek anlamı taşıyor. Türkler'in öldürülmesiyle yükselen anti-faşist eylemdeki kararlılık, bugün faşist diktatörlüğe karşı savaşın güç kaynağını oluşturuyor.

Antiemperyalist gençlik hareketinin 'sıra neferi' Vedat DEMİRCİOĞLU

Vedat Demircioğlu'nu 18 yıl önce 24 Temmuz 1968'de yitirdik. Gençliğin eylemlerine aktif katılan Vedat Demircioğlu, işçi sınıfının mücadelesini bayrak edinmiş, ABD emperyalizmine bağımlılığa karşı çıkmış genç bir savaşçıydı. Ameriken 6. Filosu'ne karşı öğrenci gençliğinin yükselttiği mücadeleye kudurmuşçasına saldıran polis, V. Demircioğlu'nu İTÜ Öğrenci Yurdu binasından aşağı atarak katletti. Antiemperyalist öğrenci hareketinde ilk kaybı olan bu genç insanın anısı, bugün de gençliğin barıs ve demokrasi mücadelesinde yaşıyor.

Amerikan 6. Filosu'nu 15 Temmuz 1968'de Türkiye'ye gelmesi üzerine, öğrenci gençliğin antiemperyalist direniş ve eylemleri hız kazandı. Amerikan 6. Filosu'nu protesto etmek amacıyla İTÜ'de toplanan öğrenciler, iki gün boyunca **"Bağımsız Türkiye", "6. Filo Defol", "NATO'ya Hayır"** sloganlarıyla eylemler sürdürdüler. Gençliğin yükselen protestosunu önlemek amacıyla 17 Temmuz günü sabaha karşı 500'den fazla polis İTÜ Öğrenci Yurdu'na saldırdı. Birçok yurtsever öğrencinin yaralandığı saldırıda, polis coplayarak Vedat Demircioğlu'nu binadan aşağı attı ve yerde yine coplayarak sürükledi. Maruz kaldığı darbelerin tahribatından kurtulamayan Demircioğlu, 24 Temmuz günü yaşamını yitirdi.

Vedat Demircioğlu'nun öldürülmesi üzerine İTÜ'de toplanan öğrenciler Taksim Meydanı'na yürüdüler. **"Bağımsız Türkiye"** sloganı ile cinayeti protesto ettiler. Daha sonra İTÜ önünde toplanarak Dolmabahçe'ye **"Kahrolsun Amerika"** sloganı ile yürüdüler. Dolmabahçe Rıhtımı'ndan Amerikan askerlerinin giriş çıkışı engellendi. İki Amerikan askeri denize atlayarak kaçtı. Amerikan 6. Filosu'nu protesto eylemleri aynı günler ülkenin diğer şehirlerinde de genişleyerek sürdü.

Bağımsızlık ve demokrasi savaşının bu genç, yürekli insanını, gençlik daha sonraki yıllarda unutmadı; anısını canlı tuttu. Demircioğlu bugün de gençliğin faşizme ve ABD emperyalizmine karşı mücadelesinde yaşıyor, ölümü göze alabilmenin onurunu yaşatıyor.

DEMİRCİOĞLU AĞIDI

Bir sabah uykusunda
Polisi saldırdılar
Demircioğlu Vedat'ı
Coplarla öldürdüler
Coplarla yumruklarla
Vurdular öldürdüler

Gencecik çocuklardı
Belki siz de gördünüz
Ellerinde pankartlar
Yolda gidiyorlardı
Özgürlük istiyorlar
Özgürlük diyorlardı
Ellerinde pankartlar
Özgürlük diyorlardı

Altıncı Filo derler
Belki siz de gördünüz
Kıbrıs'ta karşımıza
Çıktılar durdurdular
Boğaz'da karşımıza
Çıktılar öldürdüler

Kurtuluş Savaşı'nda
Belki siz de gördünüz.
Demircioğlu bir değil
Halkımız gibi çoğul
Geliyor çağıl çağıl
Geliyor çağıl çağıl
Geliyor çağıl çağıl

Ruhi Su